ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα ὑποχρεωτική:

ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι — Ἔτησία Σελ. 12, Ἐξάμηνος » 4

ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι — Ἔτησία Σελ. 14, Ἐξάμηνος » 8

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρόσια 3.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

ΤΗι ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.—Ἀγορὰ Κύκκου Ἀριθ. 26.

ΕΤΟΣ Α' (ΙΑ') ΑΡΙΘ. 10 (64ον)

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑι (Κύπρου), τῇ 25ῃ Ἰουνίου 1919.

ΠΟΙΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΕΝ ΤΗι ΝΕΑι ΕΙΡΗΝΗι;

Πολλοὶ δημοσιολόγοι καὶ φιλόσοφοι πολιτειολόγοι κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν ἀκμὴν τοῦ τρομερωτάτου παγκοσμίου πολέμου ἐπεχείρησαν νὰ προδιαγράψωσι τὰς πιθανὰς πολιτικάς, κοινωνικάς, οἰκονομικὰς καὶ ἄλλας πολλὰς περὶ τὰ ἀνθρώπινα μεταβολάς, καὶ κατὰ τὰς προβλέψεις του ἕκαστος συνίστα τροποποίησιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, ἐκκλησιαστικὰς, κοινωνικὰς καὶ ἄλλας μεταρρυθμίσεις.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ μεγίστου τούτου πολέμου θὰ προκύψωσιν ἀναγκαίως μεγάλαι ἐδαφικαὶ μεταβολαί, ἀναδιαρρύθμισις τοῦ χάρτου οὐ μόνον τῆς Εὐρώπης ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἠπείρων εἰς βάρος τῶν ἡττημένων καὶ ἐγένοντο ἤδη αὗται εἰς βάρος τῆς ἡττηθείσης Τευτονοτουρανικῆς ὁμάδος. Κατὰ συγκυρίαν εὐτυχῆ, μετὰ τῶν Τευτονοτουρανικῶν αὐτοκρατοριῶν, καὶ πρὸ τούτων μάλιστα, κατέρρευσεν ἡ Ρωσσικὴ Αὐτοκρατορία, ἐκπροσωποῦσα ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι τὴν αὐταρχικωτάτην ἀπολυταρχίαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ὀργιάζει σήμερον ἡ ἀγριωτέρα ἀναρχία, ὁ μπολσευισμός, κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀντιδράσεως.

Ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τῶν αὐτοκρατοριῶν τούτων ἀνέκυψαν ἐλεύθερα καὶ ἀνεξάρτητα τέως ὑπόδουλα καὶ ὑποτελῆ ἔθνη, κεκλημένα ὅπως τελέσωσιν ἰδίαν σταδιοδρομίαν, νέοι ἀναδεικνύμενα παράγοντες προόδου καὶ πολιτισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Πρὸς καιρὸν ἐφάνη σφοδρὰ ροπὴ πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ἀφοῦ καὶ ἡ Γερμανία αὐτὴ μετὰ τὴν παραίτησιν καὶ ἀποχώρησιν τοῦ Κάιζερ εἰς Ὀλλανδίαν, καθήρεσεν ἅπαντας τοὺς βασιλεῖς καὶ Μ. Δοῦκας καὶ ἠσπάσθη τὴν δημοκρατίαν.

Ἐκ τῶν νέων κρατῶν ἡ Πολωνία, ἡ Φιλλανδία, ἡ Ἐσθονία, ἡ Οὐκραϊνη, ἡ Λιθουανία ἡ Βοημία ἡ Τσεχοσλοβακία, καὶ ἅπαντα τὰ νέα μικρὰ κράτη, τὰ προελθόντα ἐκ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ Ἀρμενία καὶ αὐτὴ ἡ Ἀψβουργικὴ Αὐστρία ἠσπάσθησαν τὴν δημοκρατίαν· φαίνεται ὅμως ὅτι πολλαὶ τῶν δημοκρατιῶν τούτων εἶναι ἐφήμεροι ὑποκείμεναι εἰς ταχεῖαν κατάργησιν.

Οἱ Γερμανοὶ πληρεξούσιοι ἔσπευσαν νὰ ἀναφωνήσωσι «Ράϊχ, Ράϊχ!» (βασίλειον, βασίλειον) ὅτε ὁ πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως τῆς Εἰρήνης κ. Κλεμανσὸ εἶπε «γερμανικὴ δημοκρατία», τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ Γερμανία πολὺ ταχέως θὰ εἰσέλθῃ εἰς συνταγματικὴν μοναρχίαν. Ἡ Πολωνία καθ' ἀνάγκην ἴσως θὰ παραμείνῃ δημοκρατία, ἐπειδὴ καὶ κατὰ τοὺς παλαιοτέρους καιροὺς δὲν εἶχεν αὕτη πάγιον περὶ διαδοχῆς νόμον, ἐξ οὗ καὶ εἰς μεγάλας περιέπεσε δυστυχίας· ἡ Βοημία ἔχει ἀπολέσει τὰ ἴχνη τῶν βασιλικῶν οἴκων αὐτῆς καὶ θὰ παραμείνῃ ἀναγκαίως δημοκρατία, ἀποκρούουσα ξένην δυναστείαν. Πᾶσα ἐν τούτοις ὑπάρχει πιθανότης ὅτι ἡ Ρωσία τῇ βοηθείᾳ τῶν Συμμάχων καὶ τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἀποκατασταθῇ πάλιν εἰς κράτος ἑνιαῖον μετὰ μοναρχίας συνταγματικῆς, καίτοι οἱ βολσευίκοι προύνόησαν περὶ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοντώσεως τῶν Ρωμανώφ. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀποκαθιστάμενος εἰς ὁλοκληρωτικὴν ἑνότητα πολιτικήν, θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἰσχυρᾶς καὶ κραταιᾶς μοναρχίας συνταγματικῆς τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκαταστήσῃ αὐτός, ἀπαλλασσόμενος τῆς ξένης κηδεμονίας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιδράσεως, ἐνισχυομένης ἀπὸ εὐτυχῶν ἐθνικῶν περιστάσεων, ἀποδιδομένων εἰς ὡρισμένα πρόσωπα πολιτικά, ἐνῷ, ἐπῆλθον αὐτοῖς αὐτόματοι ὡς εἰπεῖν, καὶ ἀπροσδόκητοι, εἰς τὰς ἀνεξερευνήτους βουλὰς τῆς Θείας Προνοίας ὀφειλόμεναι.

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἐγένετο οὐχὶ ὑπὲρ ὡρισμένων πολιτικῶν, θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν ἢ ἄλλων ἀρχῶν, ἀλλὰ πρὸς ἐδαφικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἐπικράτησιν μεταξὺ τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας κυρίως καὶ τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἄμεσον ἔσχεν οὗτος ἀποτέλεσμα τὸν ἐδαφικὸν ἀκρωτηριασμὸν καὶ τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν τῶν ἡττημένων. Ὅσα πάσχουσι σήμερον οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Σύμμαχοι αὐτῶν ὑπὸ τῶν δρακοντείων ὅρων τῆς συνθήκης τῆς Εἰρήνης, τὰ αὐτὰ καὶ χείρονα θὰ ἔπασχον οἱ Σύμμαχοι τῆς Συνεννοήσεως, εἴποτε ἐνίκων οἱ Αὐστρογερμανοί.

Ἡ σφοδρὰ καὶ παρατεταμένη ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἔτη πολεμικὴ θύελλα, καίτοι κατέπαυσεν ἀπὸ τῆς 9 π. Νοεμβρίου, κατέλιπεν ὀπισθεν αὐτῆς τὴν θαλασσοταραχὴν (ν. καραντή, φουσκοθαλασσιά) ἐκδηλουμένην ἐν ταῖς μεγάλαις ἀπεργίαις εἰς ὅλα τὰ στάδια οὐ μόνον εἰς τὰ ἡττημένα ἀλλὰ καὶ τὰ νικηφόρα κράτη. Τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, φλέγον πάντοτε καὶ πρὸ τοῦ πολέμου, ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν κ. Οὐίλσων ὅπως προνοήσῃ περὶ διακανονίσεως τῶν σχέσεων ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν ἐν τῷ καινοφανεῖ θεσμῷ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐθνῶν, προκαλέσας οὕτω νομοθεσίαν διεθνῆ. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐργατικοῦ ζητήματος φαίνεται ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ τὴν σημαντικωτέραν μεταπολεμικὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὴν ὑφήλιον.

Τὰ προκαλέσαντα τὸν παγκόσμιον πόλεμον αἴτια, οὐδὲν προσμήνυον ἀγαθὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἔκβασις αὐτοῦ, θὰ ὑπῆρχον δὲ ταῦτα ἄθικτα καὶ ἀναλλοίωτα, ἕτοιμα νέον πάντοτε νὰ προκαλέσωσι πόλεμον ἀντιποίνων καὶ ἀντεκδικήσεως. Ἡ ἐπαύριον τῆς εἰρήνης θὰ ἐσημείου τὴν ἔναρξιν νέων πολεμικῶν παρασκευῶν, καὶ ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης θὰ ἐξηκολούθει χωρὶς ἀναπαύσεως νὰ κυλίῃ τὸν Σισύφειον λίθον αὐτῆς.

Ὡς Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐπεφάνη ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος κ. Οὐίλσων, ὅστις ἐξησφάλισε τὴν νίκην ὑπὲρ τῆς Συνεννοήσεως, ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον τῶν 14 ἄρθρων αὐτοῦ, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι μεγάλως θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντος βίου τῆς ἀνθρωπότητος ὁ θεσμὸς τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐθνῶν, παρέχων εἴπερ ποτε σήμερον τὰ ἀσφαλέστερα ἐχέγγυα περὶ τῆς παγιώσεως καὶ ἐπικρατήσεως αὐτῶν, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει νὰ καταβάλλεται πᾶσα ἐν τῷ μέλλοντι προσπάθεια. Ἡ γενομένη εἰρήνη, εἶναι εἰρήνη μετὰ νίκης, καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο εἴπερ τις καὶ ἄλλη αὐστηρά, δρακόντειος, καὶ ὁ Οὐίλσων ἤθελεν ἐν ἀρχῇ εἰρήνην ἄνευ νίκης, πιστεύων ὅτι οὕτω θὰ κατηυνάζοντο τὰ μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων πάθη καὶ θὰ ἐξωμαλύνοντο σὺν τῷ χρόνῳ αἱ σχέσεις τῶν ἰσχυρῶν κρατῶν καὶ θὰ συνεβιβάζοντο τὰ συγκρουόμενα ζωτικὰ συμφέροντα αὐτῶν. Εἰρήνη, ὅμως, ἄνευ νίκης εἶχεν ἀποβῇ ἀδύνατος καὶ ἀκατόρθωτος, διότι ἀμφότεραι αἱ ἐμπόλεμοι ὁμάδες διεξεδίκουν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν νίκην καὶ ἤθελον τὴν ὁλοσχερῆ ἧτταν τοῦ ἀντιπάλου. Ὑπὸ τὸ κράτος, οὕτω, πνεύματος ἀδιαλλάκτου ἐξηκολούθησεν ὁ πόλεμος, καὶ ὁ Οὐίλσων ἔρριψε τὴν σπουδαίαν οἰκονομικὴν καὶ στρατιωτικὴν δύναμιν τῆς Ἀμερικῆς, ἥτις ὁριστικῶς ἔκλινε τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ τῆς Συννεννοήσεως καὶ ἡ νίκη αὐτῆς κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἐγένετο τελεία. Ρῶσοι, Γερμανοί, Αὐστριακοί, Τοῦρκοι, Βούλγαροι θὰ πνέωσι μένεα κατὰ τῶν νικητῶν καὶ ἡ φλὸξ τῆς ἐκδικήσεως θὰ τρέφῃ καὶ θὰ ὠθῇ πρὸς τὸν ἐξοντωτικὸν πόλεμον τῶν σήμερον ἡττημένων, ὧν ἐπιφοβωτάτη παραμένει πάντοτε ἡ Γερμανία.

Διὰ ταῦτα ὁ θεσμὸς τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐθνῶν ἀποβαίνει ἰσχυροτάτη κατὰ τέον παρόμοιον πολέμου προφύλαξις, καὶ ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐπιτήρησις καὶ ἐπαγρύπνησις τῶν νικητῶν ἐπιβάλλεται ὡς ὕψιστον καὶ σωτήριον πρὸς τὴν εὐημερίαν καὶ πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης καθήκον.

Πρέπει νὰ παύσωσι διὰ παντὸς οἱ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐξοπλισμοὶ τῶν ἐθνῶν, καὶ τοῦτο θὰ γένηται ἂν παραμείνῃ στερεὸς καὶ ἄγρυπνος ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἐθνῶν, θὰ παραλύσῃ δὲ καὶ θὰ μηδενισθῇ οὗτος ἅμ' ὡς διαφωνήσωσι πρὸς ἀλλήλους οἱ σημερινοὶ Σύμμαχοι καὶ περιέλθωσιν εἰς ἀντίθεσιν καὶ ἐχθρότητα.

Παρακολουθοῦντες σήμερον τὴν ἐπίσημον πολιτικὴν τῶν ἰσχυρῶν καὶ τὰς ἐκδηλουμένας ἀντιθέσεις καὶ ἀντιζηλείας εἰς τὰς διαφόρους συναθροίσεις καὶ σωματεῖα καὶ ἐν τῷ διεθνεῖ τύπῳ, δὲν δυνάμεθα νὰ ὦμεν εὐέλπιδες ἐπὶ τὸ ἀπώτερον τοὐλάχιστον μέλλον.

Ἄδηλος εἶναι ἡ πορεία ἣν θὰ τραπῇ ἡ μεταπολεμικὴ ἐξέλιξις τῶν ἐθνῶν καὶ αἱ πρὸς ἄλληλα σχέσεις αὐτῶν, οὐδὲ φαίνεται ἰσον ἄλλοθι εἰμὴ ἐν τῷ Συνδέσμῳ τῶν Ἐθνῶν, ἡ μέλλουσα ἀποτελεσματικὴ δύναμις, ὅπως συγκρατῇ τὸν κόσμον ἐν εἰρήνῃ.

Ἐὰν ὁ θεσμὸς αὐτὸς παγιωθῇ καὶ ριζοβολήσῃ βαθέως, τότε ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐξελιχθῇ ἀκώλυτος καὶ ἀνενόχλητος ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὑγιεστέρων ἀρχῶν τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ βοηθείας ἐν τῷ καθολικῷ ἀγῶνι τῆς γενικῆς ἀμίλλης πρὸς τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν.

Ἀνάγκη πρὸς τοῦτο οἱ νικηταὶ νὰ παραμένωσι συνησπισμένοι καὶ ἀδιάσπαστοι, ὥστε νὰ πεισθῶσιν οἱ ἡττημένοι ὅτι οὐδὲν ἔχουσι νὰ προσδοκῶσιν ἀγαθόν, ἀλλὰ πᾶσαν συμφορὰν καὶ νέαν καταστροφὴν ἀπὸ νέον πόλεμον, ὃν ἤθελον ἐγείρει οὗτοι κατὰ τῶν σημερινῶν νικητῶν.

ΕΝΔΟΞΟΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Β'—ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'

Οἱ δύο νικηφόροι καὶ ἔνδοξοι πόλεμοι τοῦ 1912 καὶ 1913 τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τούρκων πρῶτον καὶ τῶν Βουλγάρων δεύτερον ὑπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀρχιστράτηγον τὸν διάδοχον Κωνσταντῖνον καὶ ἔπειτα Βασιλέα Στρατηλάτην ἀναπαρέστησαν εἰς τὰ ὄμματα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὴν ἀναβίωσιν παλαιῶν ἐνδόξων ἡμερῶν, αἵτινες ἐγένοντο ἐνδοξότεραι καὶ λαμπρότεραι κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν.

Ἀπὸ τῆς 17ης Ἰουνίου 1913 ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὡς ἀρχιστράτηγος ἀναπαριστᾷ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φαντασίαν τὰς μεγάλας καὶ ἀθανάτους φυσιογνωμίας τῶν ἐνδόξων αὐτοκρατόρων καὶ ἀρχιστρατήγων τῆς πάλαι Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, εἵτινες ἀντεπεξήρχοντο πρὸς πάντα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος κατὰ τῶν ἡττωμένων καὶ ἀδιαλείπτως ἀνανευομένων βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν. Ἐπιφορώτατοι καὶ δεινότατοι κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας ἐχθροὶ ἐγένοντο οἱ Βούλγαροι πᾶσαν καραδοκοῦντες εὐκαιρίαν ὅπως ἐμφανῶς ἢ δολίως ἐπιβουλευθῶσι τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα, μόλις νέος ἔτι Βασίλειος ἀνέλαβε τὸ αὐτοκρατορικὸν σκῆπτρον, περιεβλήθη τὴν πανοπλίαν καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ μετὰ τῆς ἀποφάσεως ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν αὐτοκρατορίαν διὰ παντὸς ἐχθροῦ ἀδιαλλάκτου καὶ ἀδισωπήτου. Τῷ 986 ὅτε ὁ γηραιὸς Τσάρος Σαμουὴλ ἐλυμαίνετο τὴν Πελοπόννησον μέχρι αὐτῆς τῆς Λακωνικῆς, ὁ Βασίλειος Β' προελάσας διὰ τοῦ Ἔβρου (Μαρίτσα) καὶ τῶν κλυτίων τῆς Ῥοδόπης ἔφθασεν εἰς Σαρδικὴν (σήμερον Σόφιαν) ἣν καὶ ἐπολιόρκησεν. Ὁ Σαμουὴλ ὅμως ραγδαῖος καὶ λάθρα ἐπελθὼν ἐκ Πελοποννήσου κατέλαβε τὸν Βασίλειον Β' δι' αἰφνιδιασμοῦ καὶ περιεκύκλωσεν αὐτὸν ἐπενεγκὼν τρομερὰν ἧτταν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ Βασίλειος Β' πολὺ δυσχερῶς διέφυγε σωθεὶς μετὰ τῶν Ἀρμενίκων ταγμάτων.

Ἐπὶ δέκα ὅλα ἔτη οἱ Βούλγαροι παρέμειναν κύριοι τῆς καταστάσεως ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον ἄγοντες καὶ φέροντες αὐτήν, τοῦ Βασιλείου Β' ἀπασχολημένου ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τῶν Σαρακηνῶν καὶ Τούρκων.

Τῷ 1001 ἀπαλλαγεὶς τῶν ἐν Ἀσίᾳ πολέμων, ἔδραμεν ἄκμαιος καὶ ἀποφασιστικὸς κατὰ τῶν Βουλγάρων τραπεὶς τὴν ἐπὶ τὴν Σόφιαν ὁδόν, ἣν καὶ ἐκυρίευσε τῷ 1002 καὶ ἐκεῖθεν ἐτράπη ἐπὶ τὴν λοιπὴν Βουλγαρίαν κυριεύσας τὴν Πρεσθλαύαν καὶ Σιλίστριαν, ἐστράφη μετὰ τοῦτο πρὸς νότον καὶ ἔφθασεν εἰς Βοδενὰ τῆς Μακεδονίας ἄτινα καὶ ἐκυρίευσεν.

Τῷ 1003, ἐνῷ οἱ Βούλγαροι πυρπολοῦσι καὶ σφάζουσι τὴν Ἀδριανούπολιν, τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐλαύνουσι κατὰ τῆς Ναϊσσοῦ (Νύσσα) καὶ τοῦ Βιδτινίου καὶ κυριεύουσιν ἀμφοτέρας.

Τῷ 1004 λεηλατεῖ τὴν Τρανσυλβανίαν ὁ Τσάρος Σαμουήλ, ἀλλὰ προσβάλλεται ἐξ ἀπίνης παρὰ τὰ Σκόπεια καὶ ἀποβάλλει τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ.

Ἀδιάλειπτος καὶ ἀδιάλλακτος παρατείνεται ὁ μεταξὺ Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων πόλεμος μέχρι τοῦ 1014 ἀμφίρροπος καὶ ἀμφίβολος. Ὁ Βασίλειος Β' ἀκάματος καὶ ἀπόπτητος ἦτο πανταχοῦ ταυτοχρόνως ἐνοχλῶν αὐτοὺς δι' ἐνεδρῶν καὶ αἰφνιδιασμῶν ὁσάκις δὲν ἦτο ἱκανὸς πρὸς μάχην ἐκ παρατάξεως, ἐξαντλῶν αὐτοὺς δι' αἰφνιδίων ἐφόδων καὶ πολλαπλῶν ἐνίοτε ἡττώμενος ἀνηγείρετο τῇ ἐπιούσῃ σφοδρότερος καὶ τρομερώτερος μεχρισοῦ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1014 κατώρθωσε νὰ περικυκλώσῃ ἐντὸς τῶν Στενῶν τοῦ Κιμβολόγγου μεταξὺ Σερρῶν καὶ Μελενίκου τὸν στρατὸν τοῦ Σαμουὴλ ὃν κατέκοψε καὶ συνέλαβε 15000 αἰχμαλώτους. Ὁ γηραιὸς Τσάρος Σαμουὴλ ἀπέθανεν ὑπὸ θλίψεως ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Πριλάπου (Περλεπές).

Ἡ ὁλοσχερὴς ὑποταγὴ τῆς Βουλγαρίας ἐφεξῆς ἦτο ζήτημα χρόνου. Αἱ τελευταῖαι ὀχυραὶ θέσεις οὐχὶ ἀνευ ἀγώνων ἐκυριεύθησαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην· τὰ Βοδενὰ τῷ 1015, τὰ Μοχλενά, ἡ Ἀχρὶς καὶ τὸ Δυράχιον τῷ 1016, ἡ Καστορία τῷ 1017 καὶ τῷ 1018, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ τελευταίου Τσάρου Ἰωάννου πρὸ τοῦ Δυραχίου ἅπασα ἡ χώρα περιῆλθεν εἰς τὴν νόμιμον κυριαρχίαν τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Βασίλειος Β' κατήγαγεν ἐπὶ τούτοις θρίαμβον πρῶτον ἐν Ἀθήναις καὶ ἔπειτα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνανεῶν οὕτως ἐπισήμως τοὺς ἀρρήκτους δεσμοὺς τοῦ ἀρχαίου μετὰ τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀναγνωρίζων τὴν ἀρχαιοτάτην ἐλευθερίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπέβαινεν ὁ Βασίλειος Β' τοῦ ἅρματος συρομένου ὑπὸ ἵππων λευκῶν, καὶ προηγοῦντο αὐτοῦ ἅρματα φέροντα τοὺς θησαυροὺς τῆς Πρέσπας, τῆς Πριλάπου καὶ τῆς Ἀχρίδος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ μακρᾶς σειρᾶς τῶν Βουλγάρων αἰχμαλώτων, βοϊάρων τοῦ Δουκάβεως καὶ τοῦ Πίνδου, ἐν οἷς ἡ τσαρίνα χήρα τοῦ Βλαδισλαύου, οἱ θυγατέρες τοῦ τσάρου Σαμουήλ, ὁλόκληρος παῖμνη μικρῶν πριγκίπων καὶ πριγκιπισσῶν, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἁγ. Σοφίαν μετὰ τὸν Παρθενῶνα.

Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτων ἀναμνήσεων καὶ παραδόσεων ὁ στρατὸς τῆς νέας Ἑλλάδος ὑπὸ στρατάρχην τὸν ἀπ' αἰώνων ὀνειροπολούμενον Βασιλέα Κωνσταντῖνον ΙΒ' ὥρμησε κατὰ τῶν Βουλγάρων πατῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χωρῶν καὶ πολεμῶν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τοῦ Βουλγαρικοῦ ζυγοῦ.

Ὁ δαφνοστεφὴς στρατάρχης ὡς διάδοχος, καὶ Βασιλεὺς τοῦ αὐτοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ στρατάρχης Κωνσταντῖνος ΙΒ' μετὰ τοῦ δαφνοστεφοῦς αὐτοῦ στρατοῦ ὥρμησεν εἰς τὸν προκληθέντα πόλεμον ὑπὸ τῶν Βουλγάρων φέροντες ἐν τῇ ψυχῇ τὸ μῖσος δέκα καὶ τριῶν ὅλων αἰώνων, ὅπερ ἐξέκαυσαν καὶ ἐγιγάντωσαν αἱ σφαγαὶ καὶ οἱ ἐμπρησμοὶ τῆς Ἀγχιάλου, τῆς Φιλιπουπόλεως καὶ τοῦ πολυπαθοῦς Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 19-20-21

Ἡ ἀντεπίθεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἐνεργὸν πάντοτε ἀρχηγίαν τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου ἤρξατο τῇ πρωΐᾳ τῆς 19 Ἰουνίου. Εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς πορείας αὐτῶν αἱ ἑλληνικαὶ μεραρχίαι προσέκρουσαν εἰς τὰς βουλγαρικὰς δυνάμεις καὶ αἱ θέσεις τούτων εἶχον ἐκλεγῇ πάνυ ἐπιτηδείως, διαδεχόμεναι ἀλλήλας εἰς βάθος 15—30 χιλιομ. καὶ καταλήγουσαι ἀφ' ἑνὸς εἰς Κιλκίς, θέσιν τρομερώτατα ὠχυρωμένην ἀπὸ Νβρίου ἤδη 1912, ἐξ ἄλλου ἀνατολικῶς εἰς Λαχανάν, θέσιν ἀπὸ φύσεως ὀχυρὰν καὶ δεσπόζουσαν τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης εἰς Σέρρας καὶ ἣν οἱ Βούλγαροι ὠχύρωσαν ὡσαύτως.

Τῇ 19 Ἰουνίου ἡ μεραρχία τῆς ἄκρας δεξιᾶς, μετ' ἀδιακόπου πάλης προήλαυνεν εἰς Νιγρίταν καὶ ἔφθασεν εἰς Καρακόλη ἀπωθοῦσα πάντοτε τὸν ἐχθρόν. Ἡ ἀριστερὰ ταύτης μεραρχία προήλασεν ὡσαύτως καὶ κατέλαβε τὸ Βέροβον, καὶ ἡ μεραρχία τοῦ στηρίγματος καταλιποῦσα τὴν ἁμαξιτὸν εἰς Γκουβέσν κατέλαβε τὸ ὑψωμα 605 βορείως τῆς θέσεως ταύτης.

Αἱ τέσσαρες τέλος μεραρχίαι τοῦ κέντρου ἀπώθησαν τὸν ἐχθρὸν μέχρι 5 χιλιομέτρων πρὸ τοῦ Κιλκίς κυριεύσασαι τὰ βουλγαρικὰ χαρακώματα διὰ τῆς λόγχης ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ Γάλλικο. Ἡ μεραρχία δὲ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, διαβᾶσα τὸν Ἀξιὸν εἰς Βοεμίτσαν, ἀπώθησε τὸν ἐχθρὸν ἐγκατεστημένον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθης τοῦ ποταμοῦ. Οἱ βούλγαροι ἐκτοπισθέντες καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς κυρίας θέσεις αὐτῶν.

Τὴν ἐπιοῦσαν, 20 Ἰουνίου ἐπανελήφθη ἡ μάχη καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Κατελήφθη ἡ Νιγρίτα, ἐκυριεύθη ἡ Διγκοβένη καὶ αἱ μεραρχίαι τοῦ κέντρου ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν αὐτῶν κατὰ τοῦ τρομεροῦ Κιλκίς, καὶ παρὰ πάσας τὰς δυσυπερβλήτους φυσικὰς καὶ τεχνητὰς δυσχερείας ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν ἐφόδου ἀπὸ τῶν θέσεων τοῦ Κιλκὶς καὶ ἐκύκλουν τὰς δύο πτέρυγας τῆς ἐχθρικῆς παρατάξεως.

Τῇ 21 Ἰουνίου τὴν νύκτα ἐγένετο ἡ ἔφοδος κατὰ τοῦ Κιλκὶς καὶ τῇ μεσημβρίᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ βούλγαροι μετ' ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἀμύνης αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν

ἐσπέραν πᾶσαι αἱ θέσεις τοῦ Κιλκὶς περιέπιπτον εἰς χεῖρας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὅστις κατεδίωξε τὸν ἐχθρὸν πρὸς βορρᾶν.

Αἱ μεραρχίαι τῆς δεξιᾶς ἀφοῦ κατώρθωσαν νὰ θέσωσι τὸ πυροβολικὸν εἰς γραμμήν, ἐκυρίευσαν διὰ τῆς λόγχης τὸν Ἀαχαναν.

Ἡ νίκη ἣν ἤραντο οἱ Ἕλληνες ὀφείλεται εἰς τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀκρίβειαν μεθ' ὧν ἐξετελέσθη τὸ σχέδιον τῆς ἐπιθέσεως καὶ εἰς τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, παρὰ τὸ φονικὸν πῦρ τῶν βουλγάρων, παρὰ τὰς δυσχερείας, ἃς ἀντιμετώπιζον ὅπως τοποθετήσωσι τὸ πυροβολικόν, ἐκυρίευσαν διαδοχικῶς διὰ τῆς λόγχης πάντα τὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα.

Ἡ νίκη αὕτη ἔσχε μεγίστας τὰς συνεπείας, διότι ἐτέθη οὕτως ὁ ἐχθρὸς ἐκὸς τῆς κυρίας γραμμῆς τῆς ἀμύνης του καὶ ἡ ἅλωσις τοῦ Κιλκὶς ἤνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Δοϊράνην, τὸ κέντρον τοῦ ἐπισιτισμοῦ τῶν βουλγαρικῶν ἐν Μακεδονίᾳ δυνάμεων. Αἱ μάχιμοι ἡμέραι 19—20—21 Ἰουνίου ἀπετέλεσαν τοῦ πολέμου τὸ μέτωπον τηλαυγές.

ΙΟΥΝΙΟΥ 22-23-24-25-26

Παρὰ τὸν κάματον τριημέρου μάχης αἱ Ἑλληνικαὶ μεραρχίαι τοῦ κέντρου ὥρμησαν εἰς δίωξιν τοῦ ἐχθροῦ, ὑποχωροῦντος ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν ὑψωμάτων Κιλινδὶρ—Δοϊράνης καὶ διεσκόρπισαν τῇ 22 Ἰουνίου δύναμιν 15000 ἀνδρῶν βορείως τοῦ Κιλκὶς καὶ ἐξετόπισαν τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τῶν θέσεων Κιλινδὶρ ὅστις ἔφυγε πρὸς τὴν Δοϊράνην καὶ ὠχυρώθη νοτίως τῆς ὁμωνύμου λίμνης.

Τῇ πρωΐᾳ τῆς 23 Ἰουνίου ἡ μεραρχία τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς καὶ δύο μεραρχίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ κέντρου ἐπετέθησαν κατὰ τῶν βουλγαρικῶν θέσεων, διατελουσῶν ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Σαράφωφ.

Ἐπί τινα στιγμὴν τὸ βουλγαρικὸν πυροβολικὸν ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ τὴν προέλασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πεζικοῦ· μετὰ τὴν τοποθέτησιν ὅμως τοῦ Ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ, αἱ βουλγαρικαὶ πυροβολαρχίαι κακῶς ἔχουσαι ἠναγκάσθησαν συχνότατα νὰ ἀλλάσσωσι θέσεις. Μετὰ ἑπτάωρον μάχην οἱ Βούλγαροι κατέλιπον τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ ἐν ἀταξίᾳ ὑπεχώρουν πρὸς τὴν Στρώμνιτζαν καὶ τὸ Δεμίρ-Ἰσσάρ. Μικρὸν ὕστερον ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν Δοϊράνην.

Οἱ ἀτάκτως ὑποχωρήσαντες βούλγαροι ὠχυρώθησαν εἰς τὰ στενὰ τοῦ ὄρους Βελές, καὶ τῇ 24 Ἰουνίου ὁ Ἑλλην. στρατὸς ἐπεχείρησεν ὅπως ἀποκόψῃ τὴν ὑποχώρησιν τῶν βουλγάρων ἐπιτεθεὶς κατὰ τῶν θέσεων τούτων. Παρὰ τὰς μεγάλας δυσχερείας τοῦ ἐδάφους, αἵτινες δὲν ἐπέτρεψαν νὰ τεθῶσιν εἰς γραμμὴν περισσότεραι τῶν τριῶν πεδινῶν πυροβολαρχιῶν καὶ παρὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ βουλγαρικοῦ πυρὸς τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα προήλαυνον ἀπτόητα καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς 24 Ἰουνίου εὑρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν 300—700 μέτρων ἀπὸ τῶν ἐχθρικῶν θέσεων, καὶ παρὰ τὴν κόπωσιν ἑπταημέρων ἤδη μαχῶν, ἐξηκολούθησαν τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν καὶ τὴν νύκτα.

Τῇ ἐπιούσῃ 25ῃ Ἰουνίου τὰ Ἑλληνικὰ συντάγματα κατέλαβον ἐξ ἐφόδου τὰ χαρακώματα τῶν βουλγάρων. Ὑπερβᾶσα αἱ Ἑλληνικαὶ μεραρχίαι τὴν κορυφογραμμὴν ὥρμησαν καταδιώκουσαι τὸν βουλγαρικὸν στρατὸν ἀφαιρέσασαι αὐτὸν τηλεβόλα καὶ πυρομαχικά. Ἡ Στρώμνιτσα κατελήφθη τῇ ἐπιούσῃ 26ῃ Ἰουνίου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Κύριε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ καταστήσω ὑμῖν γνωστὸν ὅτι συνέστησα ἐν Λάρνακι γραφεῖον, ὅπερ θὰ ἐκτελῇ ἀγοραπωλησίας διὰ λογαριασμὸν τρίτων, μεσιτείας, φορτώσεις, ἐκτελωνίσεις, ναυλώσεις πλοίων καὶ παντὸς εἴδους ἐργασίας ἐπὶ προμηθείᾳ.

Ἡ μακρά μου πεῖρα καὶ τὸ γνωστὸν τοῦ χαρακτῆρός μου θὰ ὦσιν, ἐλπίζω, ἱκανὰ συστατικὰ διὰ νὰ μοι ἀναθέσητε τὰς ἐργασίας σας.

Λάρνακι τῇ 11/24/θ/1919.

Διατελῶ

Μιχαὴλ Κωνστ. Ἀγιώτης.

ΕΘΝΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

[ΕΞ ΟΣΩΝ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ]

Ἐπίκαιρον ἐνομίσαμεν νὰ παραθέσωμεν εἰς τὰς στήλας ταύτας τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν Ἰταλῶν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, διαγραφέντα ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Σισμούδη ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ αὐτοῦ τῶν ἰταλικῶν δημοκρατιῶν τοῦ μεσαίωνος» ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν :

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ

«Ἡ Ἰταλία, γράφει ὁ ἱστορικὸς οὗτος, ὅπου μετήχθη ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία τῇ μερίμνῃ τοῦ Βοκκακίου καὶ τῆς Φλωρεντινῆς δημοκρατίας, ἦτο ἡ καταλληλοτάτη χώρα τῆς Εὐρώπης πρὸς ἀναγέννησιν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Αὕτη ἡ φύσις εὐηρεστήθη νὰ προικίσῃ τὰς δύο ταύτας χώρας διὰ χαρισμάτων ἀγαθῶν ὁμοίων. Ἐπολλαπλασίασε καὶ ἐν τῇ μιᾷ καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ τὰς γραφικὰς τοποθεσίας. Ἐπεσώρευσεν ἐκεῖ μεγαλοπρεπεῖς βράχους ἐλάξευσε γελοέσσας κοιλάδας καὶ ἔδωκε δροσοβόλους καταρράκτας, διεκόσμησεν, ὡς πρὸς ἑορτάσιμον ἡμέραν, τὴν ὑπαιθρον αὐτῶν διὰ πλουσιωτάτης βλαστήσεως, καὶ ἐνῷ ἐπλούτισεν ἀφειδῶς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν μεγαλοδωριῶν τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἔδωκεν ὡσαύτως εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες κατῴκουν αὐτάς, πορφυρίας ἀρετάς, ἐὰν τοῦλάχιστον, δυνάμεθα νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὸν ἀρχικὸν χαρακτῆρα λαοῦ τινος, ὅταν ἔχῃ οὗτος ἀλλοιωθῇ ὑπὸ κυβερνήσεων διαφόρων.

Αἱ κοιναὶ ἀρεταὶ τῶν πληθυσμῶν Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος, αἱ μόνιμοι ἀρεταί, ὧν τὸ σπέρμα διετηρήθη ὑπὸ πάσας τὰς κυβερνήσεις καὶ ἂν εὑρίσκεται ἀκόμη, εἶναι ἡ ζωηρὰ καὶ λαμπρὰ φαντασία, εὐαισθησία ταχέως διεγειρομένη καὶ ταχέως σβεννυμένη· ἐν τέλει, ἡ ἔμφυτος ροπὴ πρὸς πάσας τὰς τέχνας, μετὰ τῶν καταλλήλων ὀργάνων, πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ ὅ,τι εἶναι ὡραῖον εἰς πάντα τὰ εἴδη, καὶ πρὸς ἀναπαραγωγὴν αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ, θὰ διέκρινέ τις σήμερον τοὺς ἄνδρας, κατὰ πάντα ὁμοίους πρὸς ἐκείνους, ὧν τὰ χειροκροτήματα ἐνεψύχωσαν τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Φειδίου, τοῦ Μιχαὴλ—Ἀγγέλου ἢ τοῦ Ραφαήλ. Κοσμοῦσι τοὺς πίλους αὐτῶν δι' ἀνθέων εὐωδῶν. Ὁ μανδύας αὐτῶν πτυχοῦται κατὰ τρόπον γραφικὸν ὡς ὁ τῶν ἀρχαίων ἀνδριάντων· ἡ γλῶσσα αὐτῶν εἶναι παραστατικὴ καὶ πλήρης πυρός. Τὰ χαρακτηριστικά των ἐκφράζουσι πάντα τὰ πάθη καί, ὄντως, εἶναι ἐπιδεκτικοὶ τῆς σφοδροτάτης καὶ κοχλαζούσης ὀργῆς. Οὐδεμία ἐορτὴ φαίνεται εἰς αὐτοὺς πλήρης, ἂν αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου μὴ μετέχωσι τούτων καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία ὅπου συνέρχονται δὲν εἶνε διακεκοσμημένη φιλοκάλως καὶ γραφικῶς, ἐὰν ἁρμονική τις μουσικὴ δὲν ἄρῃ τὴν ψυχὴν αὐτῶν πρὸς τοὺς οὐρανούς. Αἱ διασκεδάσεις των φέρουσι τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα· ὅταν, ἐπὶ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, ἐξοικονομήσωσιν ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν πενιχρὰν ἀποταμίευσιν, δὲν διαθέτουν αὐτὴν ποσῶς εἰς προμήθειαν ποτῶν μεθυστικῶν ἢ ἡδυόσμων γαστριμαργιῶν· ἀλλὰ διαθέτουσιν αὐτὴν ὡς φόρον, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς αὐτοσχεδίους ποιητάς, εἰς τοὺς ἀφηγητὰς ἱστοριῶν, οἵτινες ἐξεγείρουσι τὴν φαντασίαν καὶ τρέφουσι τὸ πνεῦμα αὐτῶν. Ἡ Ἰταλία εἶνε σήμερον ἡ μόνη χώρα ὅπου ὁ βουκόλος καὶ ὁ ἀμπελουργός, ὁ γεωργὸς καὶ ὁ ποιμήν, πληροῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν τὰς αἰθούσας τῶν θεαμάτων. Εἶνε ἡ μόνη ὅπου δύνανται νὰ ἐννοῶσι τραγῳδίας αἵτινες παριστάνουσι τοὺς ἥρωας τῶν παρῳχημένων χρόνων καὶ μύθους ποιητικούς, ὧν ἡ ἀνάμνησις δὲν τοῖς εἶναι ποσῶς, ἀπολύτως ξενη.»

Ταῦτα ἔγραφεν ὁ Σισμόντη μεταξὺ τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος, γεννηθεὶς τῷ 1773 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1842.

Παρὰ τὴν ὁμοιότητα ἣν εὑρίσκει ὁ Σισμόντη μεταξὺ Ἰταλῶν καὶ Ἑλλήνων, ὑποδούλων ἀμφοτέρων, μεγάλαι χωρίζουσιν αὐτοὺς διαφοραὶ περὶ πλείστα.

Τὸν Ἰταλικὸν λαὸν φαίνεται ὅτι ἐξεθήλυνεν ἀποχαυνωτικὴ μουσικὴ καὶ ἐκιθηλυμένη ἐρωτικὴ ποίησις, ἀμφοτέρας δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐθεράπευον καὶ ἐνίσχυον οἱ ξένοι ἄρχοντες καὶ ἡ ἐγχώριος ἀριστοκρατία, ἵνα ἀσφαλέστερον ἄρχωσιν αὐτοῦ. Ἡ ἀποχαυνωτικὴ αὕτη ἐπίδρασις εἶναι καὶ σήμερον αἰσθητή, ἐν Ζακύνθῳ καὶ ἐν Κερκύρᾳ ὑπὸ τὴν Ἑνετικὴν κυριαρχίαν, κυρίως εἰς τὰς πόλεις τῶν νήσων τούτων ὅπου τὰ ἤθη εὗρεν ἡ Ἑλλὰς πολὺ χαλαρὰ καὶ τοὺς πολίτας ἀποστρεφομένους τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

Ὅλως τοὐναντίον συνέβη ἐν τῇ Τουρκοκρατουμένῃ Ἑλλάδι. Ὁ Τουρκικὸς ζυγός, ἀληθῶς, ἐγένετο βαρύτατος καὶ ἐπαχθέστατος, ἐπέτρεπεν, ὅμως, ἀνοχήν τινα πολύτιμον, τὴν ὁποίαν ἐπωφελήθησαν οἱ ἀγροτικοὶ πληθυσμοί. Τὰ κλέφτικα τραγούδια ἐψάλλοντο πρὸς λύραν εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ αὐτὰ τὰ θούρια τοῦ Ρήγα Φεραίου ἢ καὶ αὐτοσχέδια αὐτῶν τῶν ραψῳδῶν, οἱ δὲ χοροὶ διετήρησαν τὴν ἀρρενωπὸν καὶ μαχητικὴν μορφὴν αὐτῶν προσηρμοσμένοι εἰς τὰ ἡρωικὰ κλέφτικα τραγούδια.

Οἱ Ἕλληνες χωρικοὶ ἐχόρευον ψάλλοντες:

«Κάτω στοῦ Βάλτου τὰ χωριὰ
Ἄγρσφα καὶ Ξηρόμερα.
Ἐκεῖ 'ναι οἱ κλέφτες οἱ πολλοὶ
ὅλοι ντυμένοι στὸ φλωρί·
κάθουνται καὶ τρῶν καὶ πίνουν
καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζουν».

Ὁ Ἕλλην πλοίαρχος ἐμπορικοῦ πλοίου, προσσωρμισμένου εἰς τὸν λιμένα τῆς Πύλου προσεκλήθη εἰς γεῦμα ὑπὸ τοῦ Καϊμακάμη, καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια παρεκάλεσεν οὗτος τὸν καπετάνιον νὰ τραγουδήσῃ.

Ὁ πλοίαρχος ἀνέλαβε τὴν προταθεῖσαν εἰς αὐτὸν λύραν καὶ ἤρχισεν ᾄδων:

«Διψοῦν οἱ κάμποι γιὰ νερὰ
καὶ τὰ βρυνὰ γιὰ χιόνια·
Διψᾷ κ' ὁ δόλιος Ζαχαριὰς
γιὰ τούρκικα κεφάλια».

Μὲ τὸ συμπάθειο ἀγά μου, διακόπτει ἐνταῦθα ὁ πλοίαρχος, τὸ τραγοῦδι τὸ φέρνει. Δὲν πειράζει, καπετάνιο, λέγε τὸ τραγοῦδί σου, ἀπαντᾷ ὁ Καϊμακάμης, ὅστις πάντως θὰ ἦτο Ἀλβανὸς καὶ δὲν θὰ ἐνδιεφέρετο πολὺ διὰ τὸς τουρκικὰς κεφαλάς.

Ἐν τῇ Τουρκοκρατουμένῃ Ἑλλάδι καὶ οἱ ἀκολουθίαι καὶ οἱ ὕμνοι ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ τὰ τραγούδια καὶ οἱ χοροὶ συνετέλουν εἰς τὴν ἐξάρσιν καὶ ἐπίρρωσιν τοῦ ἀρρενωποῦ ἤθους καὶ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, καὶ οὕτω καὶ μέχρι σήμερον διαπαιδαγωγοῦνται οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν λαϊκὴν ταύτην ἀγωγὴν ὀφείλουσι πάντως οἱ ὀρεινοὶ εὔζωνοι τὸν ἀπαράμιλλον ἡρωισμὸν αὐτῶν οὗτινος δείγματα, καὶ παρὰ τοῖς ξένοις θαυμαστά, ἔσχομεν πάντοτε μὲν μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς δύο ἐνδόξους πολέμους 1912 καὶ 1913 καὶ ὑπὸ ξένους ἀρχηγοὺς ἐσχάτως εἰς τὸ Μακεδονικὸν μέτωπον.

ΤΑΛΛΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΕΘΝΗ

Ἐπίκαιρον θεωροῦμεν ἀνάγνωσμα τὴν ἠθογραφίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ Γάλλου ποιητοῦ Σαττωβριάν, ζήσαντος ἀπὸ τοῦ 1769—1848, ἐπιγραφομένην

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΘΝΗ

«Πόσα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα παρέχουσι τὰ νέα ἔθνη! Ἐδῶ οἱ Γερμανικοὶ λαοί, ὅπου ἡ διαφθορὰ τῶν μεγάλων οὐδεποτε ἐπηρέασε τοὺς μικρούς, ὅπου ἡ ἀδιαφορία τῶν πρώτων περὶ τῆς πατρίδος δὲν κωλύει ποσῶς τοὺς δευτέρους τοῦ νὰ τὴν ἀγαπῶσι· λαοὶ ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς πίστεως, τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας οὐδέποτε διψεύσθη ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Τακίτου.* Ἐπεῖ εἶνε οἱ Βαταυοὶ (ἐν Ὁλλανδίᾳ) οἵτινες [illegible] ἰδιοφυΐαν βιοτεχνικήν, ἀρετὰς ψυχραιμίας καὶ πάθη μετὰ λόγου. Ἡ Ἰταλία μετὰ τῶν ἑκατὸν ἡγεμόνων καὶ τῶν λαμπρῶν ἀναμνήσεων ἀντιτίθεται πρὸς τὴν σκαιὰν καὶ δημοκρατικὴν Ἑλβετίαν. Ἡ Ἱσπανία, κεχωρισμένη τῶν ἄλλων ἐθνῶν, παρουσιάζει ἔτι εἰς τὸν ἱστορικὸν χαρακτῆρα πρωτοτυπότερον ἔτι· ἡ στασιμότης τῶν ἠθῶν, ἐν ᾗ ἀναπαύεται, θὰ τῇ εἶνε ἴσως ἡμέραν τινὰ ὠφέλιμος· καὶ ὅταν οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ θὰ ἔχωσι κατατριβῇ ὑπὸ τῆς διαφθορᾶς, αὐτὴ μόνη (ἡ Ἱσπανία) θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν μετὰ λάμψεως ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ ἡ βάσις τῶν ἠθῶν ὑφίσταται παρ' αὐτῇ.*

Κρᾶμα γερμανικοῦ καὶ γαλλικοῦ αἵματος ὁ ἀγγλικὸς λαὸς ἀποκαλύπτει πανταχοῦ τὴν διττὴν καταγωγήν του. Ἡ κυβέρνησίς του ἀποτελουμένη ἐκ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ θρησκεία του ἤττον πομπώδης ἢ ἡ καθολική, καὶ λαμπροτέρα τῆς Λουθηρανῆς, ὁ στρατὸς αὐτοῦ βαρὺς ἅμα καὶ ἐνεργητικός, ἡ φιλολογία του καὶ αἱ τέχναι τέλος, παρ' αὐτῷ, ἡ γλῶσσα, τὰ χαρακτηριστικά του αὐτά, καὶ μέχρι τῶν σχηματισμῶν τοῦ σώματος πάντα μετέχουσι τῶν δύο πηγῶν ἐξ ὧν ἀπέρρευσεν.

Συνενοῖ μετὰ τῆς ἀπλότητος, τῆς ἠρεμίας καὶ τῆς ὀρθοφροσύνης καὶ τῆς γερμανικῆς βραδύτητος τὴν ἔκρηξιν, τὴν παραφορὰν καὶ τὴν ζωηρότητα τοῦ γαλατικοῦ πνεύματος.

Οἱ Ἄγγλοι ἔχουσι τὸ δημόδιον πνεῦμα καὶ ἡμεῖς τὴν ἐθνικὴν τιμήν· αἱ ὥραῖαι ἡμῶν ἰδιότητες εἶνε μᾶλλον δῶρα θείας εὐνοίας ἢ καρποὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς· ὡς οἱ ἡμίθεοι, μετέχομεν ὀλιγώτερον τῆς γῆς ἢ τοῦ οὐρανοῦ.

Πρεσβύτεροι υἱοὶ τῆς ἀρχαιότητος, οἱ Γάλλοι, Ρωμαῖοι τὸ πνεῦμα, εἶναι Ἕλληνες τὸν χαρακτῆρα. Ἀνήσυχοι καὶ ἄστατοι ἐν ταῖς εὐτυχίαις, εἶναι σταθεροὶ καὶ ἀήττητοι πρὸ τῆς ἐναντιότητος· πεπλασμένοι διὰ τὰς τέχνας, πεπολιτισμένοι μέχρι ὑπερβολῆς κατὰ τὴν ἠρεμίαν τοῦ Κράτους, τραχεῖς καὶ ἄγριοι ἐν ταῖς πολιτικαῖς ταραχαῖς, κυμαινόμενοι ὡς ἀτερμάτιστα σκάφη εἰς τὴν διάκρισιν τῶν παθῶν. Τῶρα εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄβυσσον ἐνθουσιώδεις διά τε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, πράττοντες τὸ πρῶτον χωρὶς ν' ἀπαιτῶσιν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸ δεύτερον χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τύψιν συνειδότος· μὴ ἐνθυμούμενοι οὔτε τὰ ἐγκλήματα οὔτε τὰς ἀρετάς των. Μικρόψυχοι ἐρασταὶ τῆς ζωῆς ἐν εἰρήνῃ, ἀφειδεῖς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἐν ταῖς μάχαις· μάταιοι, εἴρωνες, φιλόδοξοι, στάσιμοι ἅμα καὶ νεωτερισταί, περιφρονοῦντες ὅ,τι δὲν εἶναι ἰδικόν των· ἀτομικῶς οἱ ἐρασμιώτατοι τῶν ἀνθρώπων, ἐν σώματι, οἱ μᾶλλον δυσάρεστοι πάντων. Θελκτικοὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ αὐτῶν, ἀφόρητοι ἐν τῇ ξενῃ· ἐκ περιτροπῆς, μετριοπαθέστεροι, ἀθωότεροι ἀμνοῦ, καὶ ἀνηλεέστεροι, ἀγριώτεροι λύγκος. Τοιοῦτοι ἐγένοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἄλλοτε, καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ Γάλλοι σήμερον.»

Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ γαλλικοῦ χαρακτῆρος, οὗτινος ὁ Σαττεβριὰν ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς ἀλλὰ καὶ τὰς κακίας αὐτοῦ κατέδειξεν ἄνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἐπιφυλάξεως ὑπὸ ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ.

* Σημ. Πόσον ἠπατήθη ὁ Σατωβριὰν περὶ τοῦ μελλόντος τῆς Ἱσπανίας εἶναι πρόδηλον.

* Σημ. Τάκιτος, Ρωμαῖος στορικὸς γράφας, ὧν ἄλλοις, καὶ «Γερμανῶν ἦθη.»

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Εὐσίωνας σημειοῦται ἐν Γαλλίᾳ κίνησις πρὸς ἠθικὴν ἰδίᾳ ἀνύψωσιν τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον παρεπλανησαν ὑλιστικαὶ διδασκαλίαι καὶ δοξασίαι καὶ ἠπείλησαν νὰ πνίξωσιν αὐτὸ ἐν τῷ βορβόρῳ τοῦ ἡδονισμοῦ. Ἡ ἀναβίωσις κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ παλαιοῦ γαλατικοῦ πνεύματος ἐνεψύχωσε τὸν γαλλικὸν στρατὸν καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἱκανὸν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν παροιμιώδη γαλατικὴν ἀνδρείαν καὶ ὁρμὴν καὶ νὰ σωθῇ ἀπὸ τῆς γερμανικῆς τυραννίας ἧς ἠπείλησε τὴν Γαλλίαν δεινῶς.

Ὁ Λέων Γκιλλὶ (*Leon Guillet*) διευθυντὴς τῶν τεχνικῶν σπουδῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς ἐμπορίας, καθηγητὴς ἐν τῇ Κεντρικῇ Σχολῇ (*Ecole centrale*) καὶ ἐν τῇ τῶν Τεχνῶν καὶ τῶν Ἐπαγγελμάτων διελέξατο ἐκτενῶς ἐν Παρισίοις «Περὶ τῆς τεχνικῆς παιδεύσεως». Καὶ ἐπιθεωρῶν τὴν μόρφωσιν ἑνὸς μηχανικοῦ ἤρξατο δεικνύων τὴν σημασίαν τῆς μέσης παιδείας καὶ τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐπανέλθῃ ἡ Γαλλία εἰς τὰς κλασικὰς ἀνθρωπιστικὰς σπουδάς, ἢ τοὐλάχιστον εἰς τὰς λατινικὰς τοιαύτας. Ὡσαύτως, τὴν προηγηθεῖσαν ἑβδομάδα ὁ κ. *Ἤλια*, βιομηχανος, πραγματευόμενος περὶ τῆς ἀνάγκης μαθητεύσεως εἰς τὰς μεγάλας βιομηχανίας ἔθετεν ὡς βάσιν τὰς ἀνθρωπιστικὰς σπουδάς, αἵτινες, ἔλεγεν, ἀναπτύσσουσι τὰς ἀπαραιτήτους ἰδιότητας «εἰς τοὺς ἀρχηγούς.» Τί νὰ εἴπῃ τις εἰμὴ ὅτι αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ μηχανικοί, ἔμποροι, παραγωγοί, ἄνθρωποι τῶν ἐπιχειρήσεων, τὰς ἐπιθυμίας τῶν ὁποίων ἐκολακεύοντο ὅτι ἐθεράπευον οἱ μεταρρυθμισταὶ τοῦ 1902, καταδικάζουσι τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην τῆς μέσης παιδείας, τὴν ἐλάττωσιν ταύτην τῆς κλασικῆς ἀνθρωπιστικῆς παιδείας· ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἐξεκολουθεῖ εἰς τὰς ἐκπαιδευτικὰς παραδόσεις ἡμῶν, αἵτινες, χάρις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Λατινικήν, ἑδράζονται ἐπὶ τοῦ μεσογειακοῦ πολιτισμοῦ ἢ μᾶλλον τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ οἱ βιομήχανοι ἢ τεχνικοὶ οὗτοι ἔχουσι λόγους, οὓς πολιτικὴ καλουμένη «δημοκρατικὴ» μᾶλλον ὅμως ἀρχέγονος (*primtive*) δὲν ἐγνώριζε πλέον, καὶ ἀριθμός τις πανεπιστημιακῶν κατήντησεν νὰ παραγνωρίζωσιν. Τί ζητεῖ, ἐπὶ παραδείγματος, ὁ κ. Γκυιλλὶὲ παρὰ τῆς μέσης παιδείας; Προπαρασκευὴν πνευματικὴν καὶ οὐχὶ ἐναποθήκευσιν γνώσεων.

Μετὰ τῶν πλείστων ἀνδρῶν οἵτινες εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν βιομηχανιῶν ἡμῶν, ζητεῖ παρ' αὐτῆς ἀκριβῶς ὅ,τι δὲν ἐπαύσαμεν νὰ περιμένωμεν παρ' αὐτῆς ἐνταῦθα: τὴν τέχνην τοῦ μανθάνειν. Ἀναντιρρήτως, ἡ κλασικὴ ἀνθρωπιστικὴ παιδεία ἀποτελεῖ ἀπαραμίλλον ὄργανον τῆς οὕτω νοουμένης μέσης παιδείας. Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ θὰ ἀνακαινισθῶσιν αἱ μέθοδοι, δὲν θὰ ἀριθμῶμεν πλέον τόσους μηχανικούς, ἀναμφιβόλως ἐπαΐοντας τὴν εἰδικότητα αὐτῶν, συχνότατα ὅμως ἀνικάνους νὰ θέτωσιν ἀκολουθίαν εἰς τὰ σχέδιά των, τάξιν εἰς τὰς μεθόδους καὶ σαφήνειαν εἰς τὰς ἐκθέσεις των, χωρὶς νὰ εἴπωμεν καὶ ὀρθογραφίαν

Τί εὔχονται ἔτι οἱ θετικοὶ οὗτοι ἄνθρωποι, τεχνικοὶ ἢ βιομήχανοι; Ὅπως ἡ ἀνθρωπιστικὴ παιδεία καὶ αἱ ἐπιστῆμαι διαμερισθῶσιν ἐν τοῖς λυκείοις ἡμῶν τὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην μόρφωσιν. Φαίνεται εἰς αὐτοὺς ὅτι, μακρὰν τοῦ νὰ ἀντιτίθενται, συμπληροῦσιν ἀλλήλας, διότι οἱ πρῶτοι εἶναι, ὡς ἀπέδειξεν ὁ διάσημος σοφὸς Ἐρν. Πουαγκαρέ, ἐξαίρετος προπαρασκευὴ διὰ τὰς δευτέρας. Ἐπὶ πλέον, ὑπολογίζουσιν ἔτι τὸ νὰ διδάσκηται ἡ μία ἀποκλεισμένων σχεδὸν τῶν ἄλλων, θὰ ἦτο πλάνη ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ γυμναστικοῦ ἐκείνου, ὅστις θὰ ἤσκει τοὺς βραχίονας οὐχὶ δὲ καὶ τὰς κνήμας ἢ ἀντιστρόφως. Οὕτως ὥστε ἀκριβῶς, ἐπεὶ δὴ θεωροῦσι τὰς πραγματικότητας, ἀνευρίσκουσι τὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας οἱ μεταρρυθμισταὶ παιδαγωγοὶ ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γερμανικοῦ «πραγματισμοῦ» (*Real*) εἶχον λησμονήσει. Καὶ ἀντὶ τῶν προγραμμάτων τοῦ 1902, ἅτινα ἐπέβαλον εἰς τὴν νεότητα ἡμῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως θέσωσιν αὐτὴν ἐν τῇ γραμμῇ τῶν σημερινῶν καιρῶν, «λουτρὸν πραγματισμοῦ» τὰ πρακτικὰ ταῦτα πνεύματα ἐφ' ὧν ἑδράζεται τὸ οἰκονομικὸν μέλλον τῆς Γαλλίας, συμφωνοῦσιν ὅπως ζητήσωσι ἐν μέγα λουτρὸν ἀνθρωισμοῦ.

Ἐν ἄλλῃ διαλέξει, τῇ πρωτοβουλίᾳ πάντοτε τῆς «Γαλλικῆς Ἑνώσεως» (*Alliance Française*) ὁ καθηγητὴς Λετὺλλ (*Letulle*) μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, εἶπε «Περὶ διδασκαλίας τῆς ὑγιεινῆς».

Ἀπέδειξε, μὲ τὸν Λιτρὰ ἀνὰ χεῖρας, ὅτι δὲν γνωρίζουσι καλῶς ἐν Γαλλίᾳ τί εἶναι ὑγιεινὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζε περὶ αὐτῆς τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς διαλέξεώς των. Καὶ ἀφοῦ ὑπεβαλε τὰς ἀπαιτήσεις τὰς ὁποίας ἔδει νὰ ἔχῃ ἡ ὑγιεινὴ ἀναφέρει τὰς ἑξῆς: Ὑπάρχει ἀτομικὴ ὑγιεινή, δημοσία ὑγιεινὴ καὶ κοινωνικὴ ὑγιεινή.

Ἡ ἀτομικὴ ὑγιεινὴ ἀγνοεῖ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἕλλην. Πρακτορεῖον.

Ἀθῆναι 12)25.—Ἀγγέλλεται ἐπισήμως ὅτι ἀποκατέστη ὁλοσχερῶς ἡ τάξις ἐν τῇ περιοχῇ Περγάμου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν συμπλοκῶν μεταξὺ συμμοριῶν βασιβουζούκων καὶ Ἑλληνικῶν ἀποσπασμάτων, αἱ πρῶται ἔχουν πολυαρίθμους νεκροὺς καὶ τραυματίας. Μεγάλη συμμορία ληστῶν ἐνεργοῦσα παρὰ τὸ Ναζλὴ παρεδόθη εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἀγγέλλεται ἐκ Σμύρνης ὅτι πολυάριθμος συμμορία τούρκων ληστῶν ἐπετέθη κατὰ Ἑλληνικοῦ ἀποσπάσματος παρὰ τὴν Μαινεμένην. Ἡ συμπλοκὴ διήρκεσε περὶ τὴν ὥραν, καὶ οἱ λῃστὶ διελύθησαν.

Ἑλληνικὸν ἱστιοφόρον ἁλιεῦον παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἁλικαρνασσοῦ προσεβλήθη ὑπὸ Τούρκων, οἵτινες πυροβολοῦντες ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἐφόνευσαν ὅλον τὸ πλήρωμα ἐκ 12 προσώπων.

Πολυάριθμος συμμορία Νεοτούρκων εἰσῆλθε τῇ 10)23 εἰς Καισάρειαν καὶ περιέζωσε τὴν Ἕλλην. Σχολὴν φονεύσασα πάντας τοὺς μαθητὰς ἀπὸ τοῦ 7—17 ἔτους ἡλικίας.

Οἱ νεότουρκοι τῆς περιφερείας τοῦ Δενιζλῆ διαθέτοντες 9 πυροβόλα, συνεκεντρώθησαν μεταξὺ Ὀρεάκιοϊ καὶ Σαράκιοϊ καὶ τρομοκρατοῦσι τοὺς κατοίκους μουσουλμάνους καὶ Ἕλληνας. Αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ τῆς περιφερείας ταύτης εὐνοοῦσι τὰ κινήματα τῶν νεοτούρκων.

13)26. Πρὸς τὸ Ἐμπορ. Ἐπιμελητήριον Πειραιῶς ἐκοινοποιήθη ὅτι τὰ ἀποθέματα καπνοῦ εἰς τὸν νομὸν Ἀϊδινίου ἀνέρχονται εἰς 13 ἑκατομμ. ὀκάδας. Ἡ νέα ἐσοδεία θὰ ὑπερβῇ τὰ 7 ἑκατομμ. ὀκ. Ἡ τιμή των κυμαίνεται μεταξὺ 6—7 δραχ. κατ' ὀκάν, ἡ δὲ τοῦ κατειργασμένου καπνοῦ μεταξὺ 8—10.

Οἱ μουσουλμᾶνοι τῆς περιοχῆς Κιλκὶς ἐξέφρασαν γραπτῶς βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὰν διοικητὴν τῆς περιφερείας διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐκ Βουλγαρίας παλινόστησίν των, ὅπου ἐκρατοῦντο ὡς ὅμηροι. Οἱ Μουσουλμᾶνοι δηλοῦσιν ὅτι ἀπολαύουσι τῶν ἀγαθῶν ἐλευθέρου πεπολιτισμένου κράτους.

Ἀγγέλλεται ἐκ Σμύρνης ὅτι Ἑλληνικὸν ἀπόσπασμα πεζικοῦ συνέτριψε παρὰ τὸ Ναζλὴ πολυάριθμον συμμορίαν βασιβουζούκων. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν τέσσαρες Ἕλληνες στρατιῶται ἐπληγώθησαν καὶ εἰς ἐφοτεύθη.

Ἄλλη συμμορία εἰσήλασεν εἰς τὸ χωρίον Ἄκτσε τῆς περιοχῆς Δενιζλῆ καὶ ἔσφαξε τεσσαράκοντα οἰκογενείας Ἑλληνικάς. Ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς ταύτης κατέφυγεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ζώνην.

Ἡ Θράκη κατελήφθη ὑπὸ γαλλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν στρατευμάτων, καὶ ἡ μικτὴ αὕτη κατοχὴ ἐγένετο τῇ ἀποφάσει τοῦ Συνεδρίου τῆς εἰρήνης πρὸς ἀποφυγὴν ἀποπειρῶν τῶν κομιτατζήδων ὅπως διαταράξωσι τὴν τάξιν.

Οἱ Ἕλληνες, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰσραηλῖται κάτοικοι Στρωμνίτζης καὶ Μελενίκου ἀπηύθηναν τηλεγράφημα πρὸς τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων δι' οὗ ζητοῦσι τὴν ἕνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

13)26.—Αἱ Ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ συνέλαβον εἰς τὴν περιοχὴν Νέας Ἐφέσου 47 μέλη τῆς «Ἑνώσεως—Προόδου», οἵτινες ἐγένοντο οἱ διοργανωταὶ τῶν τελευταίων σφαγῶν εἰς Ἄκτσε.

Συνελήφθησαν ὡσαύτως εἰς Κορδελιὸν καὶ Σμύρνην οἱ κύριοι ὀργανωταὶ τῶν συμβεβηκότων τῆς Περγάμου καὶ τῆς Μαινεμένης.

Σήμερον μετεκομίσθησαν εἰς Πειραιὰ 123 στρατιῶται τραυματίαι, ὧν οἱ πλεῖστοι θύματα τῶν τουρκικῶν βιαιοτήτων τῆς Περγάμου.

14)27. (ἐπίσημον) Τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐν Περγάμῳ ἐπεξέτειναν τὴν ζώνην τῆς κατοχῆς μέχρι τοῦ χωρίου Κίν, ὅπερ κατέλαβον κατόπιν μακρᾶς ἀντιστάσεως τουρκικῶν συμμοριῶν, διευθυνομένων ὑπὸ τούρκων ἀξιωματικῶν.

Τὰ μέτρα τῆς προστασίας τῶν κατοίκων καὶ τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως ἐπεξετάθησαν ἐπίσης καὶ ἐπὶ ἄλλων σημείων τῆς ζώνης τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς.

Ἀγγέλλεται ἐκ Θεσσαλονίκης ὅτι ἑκατοντάδες μουσουλμάνων τῆς Μακεδονίας, οἵτινες εἶχον μεταναστεύσει εἰς Μ. Ἀσίαν τῷ 1913 ἤρχισαν παλινοστοῦντες εἰς τὰς ἑστίας των ἐν Μακεδονίᾳ.

16)29. Ἀφίκοντο εἰς Κωνσταντινούπολιν πλοῖα μεταφέροντα Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἅτινα ἐπεβιβάσθησαν ἐκ Γαλατσίου τῆς Ρουμανίας κατευθυνόμενα εἰς Σμύρνην.

Μία καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Ἀπὸ τινων ἑβδομάδων ἐξεδικάζετο ὑπὸ Στρατοδικείου ἐν Ἀθήναις ἡ κατηγορία διὰ τὰ Νοεμβριανὰ κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Παπούλα καὶ τῶν Ἔσλιν Μερκούρη, Πεσματζόγλου Σογιᾶ καὶ Ἰγγλέση, καὶ ἐπερατώθη ἡ διαδικασία καὶ αἱ ἀγορεύσεις τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς κατηγορίας τῇ 17 Ἰουνίου.

Τὴν 3ην πρωϊνὴν ὥραν, ἀπόντων τῶν κατηγορουμένων, οἵτινες εἶχον μεταφερθῇ προηγουμένως εἰς τὰς φυλακὰς Ἀβέρωφ, τὸ Δικαστήριον, μετὰ διάσκεψιν προσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ Πρόεδρος ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν, ἥτις λέγει ὅτι: Παμψηφεὶ γίνεται δεκτὸν ὅτι οἱ Ἔσλιν, Μερκούρης Πεσματζόγλου καὶ Σαγιᾶς ἦσαν ἔνοχοι τῆς διεγέρσεως ἐμφυλίου πολέμου. Διὰ τὸ ζήτημα τῆς μετρίας συγχύσεως, τὸ Δικαστήριον ἀποφαίνεται διὰ ψήφων 4 κατὰ 1, ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιαύτη διὰ τοὺς Ἔσλιν, Μερκούρην καὶ Πεσματζόγλουν, διὰ 3 κατὰ 2 διὰ τὸν Σογιᾶν. Ἐπὶ τοῦ ἐγλήματος τῆς συνεργίας ὁ στρατηγὸς Παπούλας κηρύσσεται ἀθῷος καὶ ὁ Ἰγγλέσης ἔνοχος. Ἐπίσης τὸ Δικαστήριον δέχεται παμψηφεὶ τὴν εὐθύνην τῶν κατηγορουμένων διὰ τοὺς γενομένους τραυματισμοὺς καὶ φόνους. Τὸ Δικαστήριον ἐπιβάλλει ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τοὺς Ἔσλιν, Σογιᾶν, Μερκούρην καὶ Πεσματζόγλου, κηρύσσει ἀθῷον διὰ ψήφων 3 κατὰ 2 τὸν κ. Παπούλαν, καταδικάζει τὸν Κωνσταντονόπουλον εἰς 10 ἔτῶν καὶ 2 μηνῶν φυλάκισιν καὶ τὸν Ἰγγλέσην εἰς 5 ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν φυλάκισιν.

Ὑφ' ἃς συνθήκας ἐκδικάζονται ὑποθέσεις τοιαῦται καὶ ὑφ' ἃς περιστάσεις ἐπιβάλλονται αἱ ἔοχατοι ποιναὶ διὰ πράξεις αἵτινες δύνανται νὰ θεωρῶνται ἀπό τινος ἀπόψεως κακουργήματα, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλων ἀπόψεων πράξεις ἐθνικῆς φιλοτιμίας, ὑπόκεινται εἰς ἀναθεώρησιν ὑπὸ τῆς ἱστορίας, ἥτις ἡ θὰ καταδικάσῃ τούτους ὡς ἐγκληματίας ἢ θὰ κηρύξῃ μάρτυρας.

ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Ἠγγέλθη ἐκ Θεσσαλονίκης τῇ 13)26 ὅτι ὁ ἀρχιστράτηγος κ. Παρασκευόπουλος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ ὑπ' αὐτὸν στρατεύματα τὴν ἀκόλουθον ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ κ. Βενιζέλου, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς Εἰρήνης.

«Ἡ Γερμανία ἀνεκοίνωσε σήμερον πρὸς τοὺς Συμμάχους ὅτι ὑπείκουσα πρὸ τῆς ἰσχύος, ὑποτάσσεται εἰς τοὺς ὅρους των καὶ ἀποδέχεται νὰ ὑπογράψῃ τὴν συνθήκην τῆς εἰρήνης. Ἡ ὑπογραφὴ θὰ γίνῃ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἐν τῇ ἱστορικῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν. Οὕτως, ὁ κόσμος ἀρχεται ν' ἀναπνέῃ.» Ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἐχθρῶν μας ἀναγνωρίζει τὴν ἧτταν του καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν τῶν Συμμάχων, οἵτινες τῷ ἐπιβάλλουσι τοὺς βαρεῖς ἀλλὰ δικαίους ὅρους των. Εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς εἰρήνης ταύτης θὰ ἐπακολουθήσῃ προσεχῶς ἡ μετὰ τῶν ἀμεσωτέρων ἐχθρῶν μας, Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας.

Ἡ ὑποταγὴ τούτων θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπελευθέρωσιν τόσων χιλιάδων ἀδελφῶν ἡμῶν ὑποδούλων ὡς καὶ τῶν συνοίκων λαῶν καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ν' ἀποβῇ κράτος ἰσχυρὸν καὶ πλούσιον καὶ ν' ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης, ἐξασφαλιζομένης διὰ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐθνῶν.

Ὁ ἐθνικὸς στρατὸς δύναται νὰ εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸ γιγάντειον ἔργον. Αἱ εὐχαὶ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔθνους συνοδεύουν τὸν στρατόν του.

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ.

Τὸ διάγγελμα τοῦτο, δι' οὗ δηλοῦται ἡ προσεχὴς μεγάλη εὐτυχία τῆς Ἑλλάδος, μεγάλην κάτηται σημασίαν καὶ πρέπει νὰ χαροποιήσῃ πάντα Ἕλληνα, διότι ἀποτελεῖ ἐπίσημον καὶ ὑπεύθυνον δήλωσιν, ἥτις γίνεται βεβαίως τῇ συναινέσει τῆς Συνδιασκέψεων, ἄλλως, ὁ κ. Βενιζέλος, προεξοφλῶν τὴν γνώμην αὐτῆς, θὰ διέπραττε σοβαρώτατον πολιτικὸν σφάλμα, ὅπερ δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν.

Πρὸ τοῦ διαγγέλματος τούτου αἴρεται πᾶσα ἀπαισιοδοξία, ὁθενδήποτε ἐκπηγάζουσα.

Ἡ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Φαίνεται ὅτι σοβαρὸς θὰ ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Συνδιασκέψει περὶ διατηρήσεως τοῦ Σουλτάνου ἐν Κων)πόλει, καὶ τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψει του ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὑπέβαλε σχετικὸν πρὸς ταύτην ὑπόμνημα πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς εἰρήνης.

«Οἱ Τοῦρκοι, λέγει τὸ ὑπόμνημα, ἐξώντωσαν 800,000 Ἀρμενίους καὶ 400,000 Ἕλληνας. Οἱ λαοὶ δὲ οὗτοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ζῶσι πλέον ὑπὸ ζυγὸν Τουρκικόν. Ὑπάρχουν ἐν Κων)πόλει 1,170,000,000 κάτοικοι ἐξ ὧν 450,000 εἶναι μουσουλμᾶνοι. Τούτων πάλιν 150,000 εἶναι ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί. Οἱ ὑπολειπόμενοι 720,000 δὲν εἶναι μουσουλμᾶνοι. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου 370,000 εἶναι Ἕλληνες καὶ 100,000 Ἀρμένιοι, ἤτοι 530,000 κάτοικοι, ὧν οἱ ἀδελφοὶ ἐωξυτώθησαν καὶ αὐτοὶ οὗτοι ὑπέμειναν τὴν χειρίστην τυραννίδα. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀρμένιοι οὗτοι ζητοῦσι νὰ περιληφθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐὰν τοῦτο φαίνεται ἀδύνατον, διάπυρος πόθος τῶν πληθυσμῶν τούτων εἶναι ὅπως ἡ ἐντολὴ τῆς διακυβερνήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς μεσοχώρας ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν. Κατὰ πάντα τρόπον, δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν τὴν παραμονὴν τοῦ Σουλτάνου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν θέλωσι νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ ἡ κοσμικὴ ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σουλτάνου.

Ἐφόσον θὰ παραμένῃ ἐν Εὐρώπῃ, θὰ εἴμεθα οἱ Γκιαοῦρ καὶ οἱ Ραγιάδες, οἱ ἄπιστοι καὶ ἡ ἀγέλη. Ἐφόσον ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ παραμένῃ εἰς τὴν Τουρκίαν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἡσυχία. Ὁ ἔλεγχος τῶν δυνάμεων δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ κωλύῃ τὰ δύο ἀντίθετα ρεύματα ἐλευθερίας καὶ καταπιέσεως ἀπὸ τοῦ νὰ συγκρούωνται ἐν Κωνσταντινουπόλει.

«Μία μόνη ὑπάρχει λύσις, νὰ ἀποπεμφθῇ ὁ Σουλτᾶνος εἰς Ἀνατολίαν. Τὰ βιλαέτια Ἰκονίου, Ἀγκύρας, Καταμονῆς καὶ μέγα μέρος τοῦ τῆς Προύσσης εἶναι χῶραι κατοικούμεναι οὐσιαστικῶς ὑπὸ Τούρκων. Ἡ λύσις αὕτη δὲν δύναται νὰ πληγώσῃ τὰ αἰσθήματα οὐδενός. Ἡ Κωνσταντινούπολις δὲν εἶναι τρόντι ὡς ἡ Μέκκα ἢ ἡ Βαγδάτη, ἱερὰ πόλις διὰ τὸ Ἰσλάμ.»

Τὸ ὑπόμνημα τιθέμενον ἔπειτα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ συμφέροντος τῶν Δυνάμεων καταντᾷ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ πρότερον συμπέρασμα.

«Ἡ Κωνσταντινούπολις μετὰ σουλτάνου θὰ εἶναι πάντοτε κέντρον σκευωριῶν διπλωματικῶν. Συμφέρον διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου εἶναι ὅπως γένηται δεκτὴ τελικὴ τις λύσις.

»Τὰ οἰκονομικὰ καὶ χρηματιστικὰ καθιδρύματα, αἱ παντοειδεῖς ἐπιχειρήσεις θὰ εὐημερῶσι πάντως εἰς σταθερὸν ἐλεύθερον Κράτος τὸ ὁποῖον θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολίας. Τὸ ζήτημα τῶν Πορθμῶν δύναται νὰ διακανονισθῇ ἐκτὸς τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς διεθνοποιήσεως τοῦ Δουνάβεως, δύνανται νὰ διεθνοποιήσωσι τοὺς Πορθμούς, μετὰ πασῶν τῶν ἀναγκαίων ἐγγυήσεων καὶ παντὸς ἐλέγχου, σεβόμενοι ὅλας τὰς εὐχὰς τῶν πληθυσμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὠιδὴ
ΤΗ Σ. ΣΤΟΑ 'ΖΗΝΩΝ' ΑΡ. 18
ΕΠΙ ΤΗ 25ΕΤΙΑΙ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Πενῆντα χρόνια πέρασα
εὐλογημένα χρόνια
μ' ἀγάπη καὶ ὁμόνοια
Νιὸς ἡμουνα κι' ἐγέρασα

Διαβήτης κι' εὐαγγέλιο
καὶ Γνώμονας τὰ τρία
κι' αὐτ' ἡ Ἐλευθερία
τοῦ κόσμου τὸ θεμέλιο

Πενῆντα χρόνια πέρασα
μ' αὐτὰ κι' ἐγὼ τὰ τρία
εὑρῆκα εὐτυχία
καὶ ἔζησα κι' ἐγέρασα.

Ἀ! Τρίγωνο θαυμάσιο!
Ἐλευθεριά, Ἰσότης
καὶ μία Ἀδελφότης,
τὸ φῶς τοῦ κόσμου τ' ἅγιο

Φῶς Ἱερὸν ἀδέλφια μου
σὲ μᾶς καὶ στὴν Στοά μας
στὸ Ἔθνος, στὰ δεντά μας,
στὸν κόσμο κ' εἰς τὰ τέκνα μου.

Τὰ τρία κι' Εὐαγγέλιο
αὐτ' εἶν' ἡ σωτηρία
ἡ μόνη εὐτυχία
τοῦ κόσμου φῶς αἰώνιο!

Εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα
ποῦ γίνηκ' ἡ Στοά μας
καμάρι καὶ χαρά μας
εὐλογημένη ἡ ὥρα!

Οἱ Ἵδρυται ποῦ πέρασαν
καὶ ζοῦν στὴν Αἰωνίαν
Ἀνατολήν, τὴν θεῖαν,
τὰ ἔργα μας εὐλόγησαν

Ἀ! τόσα χρόνια πέρασαν
εὐλογημένα χρόνια
ἀγάπη καὶ ὁμόνοια
τὸ τάγμα μας ἐδόξασαν

Ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτονας
τὴν χάριν του τὴν θεῖαν
ἂς στέλλῃ κι' εὐλογίαν
στοὺς Ἐλευθεροτέκτονας.

Ἐν Λεμεσῷ 28 Ἀπριλίου 1919.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ Κυπρ. ζητήματος ἐλλείπουσι παρὰ τῆς Κυπρ. Ἀποστολῆς εἰδήσεις ἐπίσημοι καὶ αἱ παρὰ μελῶν αὐτῆς ἀνευθύνως διαβιβασθεῖσαι εἰδήσεις συγκρούονται. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν, οὐχὶ πολιτικῶν ἀλλ' ἐνδιαφερομένων περὶ τῆς πολιτικῆς τύχης τῆς Νήσου ἐνισχύουσαι τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς παραχωρήσεως τῆς Κύπρου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς δῶρον ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν κατὰ πόσον ἡ πληροφορία αὕτη ἔχει ἀξίαν πραγματικήν, φρονοῦμεν ὅμως ὅτι ἡ ἑκατονταετηρὶς θὰ ἐπανηγυρίζετο λαμπρότερον ὅσῳ πληρεστέρα θὰ ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Πανελληνίου, χωρὶς νὰ βασανιζώμεθα ἐν τῷ μεταξὺ μεταξὺ ἀμφιβολίας καὶ προσδοκίας. Προτιμῶμεν ν' ἀποδώσωμεν τὰς ἀμφιβόλους ταύτας διαδόσεις εἰς τὸ ἀκαθόριστον ἔτι καὶ ἀμφίβολον τῶν διασκέψεων καὶ διαπραγματεύσεων περὶ τῶν πραγμάτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς παρὰ τῇ Συνδιασκέψει.

Ὁ Κλεμανσὸ ἀποπέμπει τὴν Τουρκικὴν ἀποστολὴν διότι δὲν θεωρεῖ αὐτὴν ἴσως ὡς ἀντιπροσωπεύουσαν τὸν Τουρκικὸν λαὸν καὶ διότι δὲν ἔχει τίποτε ὁριστικὸν νὰ εἴπῃ εἰς αὐτὴν περὶ τῆς τύχης τῆς Τουρκίας, πρὸς τὴν ὁποίαν θὰ ρυθμισθῶσι καὶ αἱ τύχαι τῶν συναφῶν τῇ Τουρκίᾳ χωρῶν, καὶ ἡ τῆς Κύπρου ἤτις δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς τοὺς ἐν Ἀνατολῇ Συμμαχικοὺς συνδυασμοὺς καὶ ὑπολογισμούς.

Τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα ἐγένετο ἀκανθωδέστατον καὶ ἐγένετο μία τῶν σημαντικωτέρων αἰτιῶν, εἰμὴ ἠκυριωτάτη, τοῦ παγκοσμίου πολέμου καὶ ἡ τελικὴ καὶ ὁριστικὴ διευθέτησις αὐτοῦ εἶναι βεβαίως δυσχερεστάτη, ἐφόσον δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ αὕτη ὡς σταθερὰν βάσιν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ἰδιαιτέρας βλέψεις τῶν Μ. Δυνάμεων.

Ἐν ἄρθρῳ του, οὗτινος ἔχομεν τὸ γαλλικὸν κείμενον, ἐν τῷ «Figaro» ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ γερουσιαστὴς Δενὺ Κοσσὲν «Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος», ἑλληνικὸς διακηρύττει ἀπάσας τὰς νήσους καὶ ἀποδοτέας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Ῥόδου καὶ πρὸς βορρᾶν ταύτης, παροῦσα δὲ καὶ λησμονεῖ τὴν Ἑλληνικωτάτην μεγαλόνησον Κύπρον εἴτε διότι ἀποφεύγει νὰ κεντήσῃ τὴν εὐαισθησίαν τῆς συμμάχου Μ. Βρεττανίας, εἴτε διότι ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ ἐν Ἀνατολῇ ἄλλας ἔχει βλέψεις, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τῆς Ἀγγλογαλλικῆς συμβάσεως τοῦ 1916 ἡ παραχώρησις τῆς Κύπρου εἰς ἄλλην Δύναμιν δέον νὰ γένηται καὶ τῇ συναινέσει τῆς Γαλλίας».

Τὸ δίκαιον ἐντούτοις τῆς Κυπριακῆς ὑποθέσεως εἶνε τοσοῦτον περιφανὲς καὶ ἀκαταμάχητον, ὥστε ἀδυνατεῖ τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ παρεβιάζετο τόσον σκαιῶς ὑπὸ τῶν δύο Κρατῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων καὶ μᾶλλον φιλελευθέρων καὶ ὑψηλοφρόνων. Διὰ ταῦτα ἐπιμένομεν πιστεύοντες πάντοτε ὅτι αἱ κυκλοφοροῦσαι οὐχὶ εὐχάριστοι διαδόσεις περὶ τῆς Κυπρ. ὑποθέσεως ὀφείλονται κυρίως εἰς τὸ ἀκαθόριστον ἔτι καὶ ἀσαφὲς τῶν Ἀνατολικῶν καθόλου ὑποθέσεων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΚΥΠΡΟΝ

Δι' ἐκτάκτου Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου ἐκ Πειραιῶς, καταπλεύσαντος εἰς Λεμεσὸν τῇ π. Πέμπτῃ, ἐκομίσθησαν ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες μέχρι τῆς 17)30 Ἰουνίου, ἐν αἷς ἀναγράφεται ἡ πληροφορία ὅτι ἀνεχώρησεν ἤδη διὰ Κύπρον Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπή, πρὸς ἐπιτόπιον προσωπικὴν μελέτην τοῦ Διοικητικοῦ συστήματος ἐν τῇ Νήσῳ ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κατοχήν.

Τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀποτελοῦσιν ὁ κ. Γόντικας βουλευτὴς Ἀχαϊοήλιδος, ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν κ. Βασιλείου, ὁ καθηγητὴς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ κ. Ἀγγελόπουλος καὶ τινες Τμηματάρχαι καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι διοικητικοί.

Ἐπὶ πλέον, φέρεται ὡς Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Κύπρῳ διορισθεὶς ὁ κ. Χαλκιόπουλος, ἐνῷ ἠλπίζομεν καὶ ἠφήμερον Προξενεῖον Ἑλληνικὸν ἐν Κύπρῳ γένηται τεκμήριον τῆς προσδοκωμένης μεταπολιτεύσεως.

ΑΙ ΠΑΤΑΤΑΙ

Αἱ πατάται ἐπωλήθησαν τῇ π. Παρασκευῇ ἐν τῇ ἀγορᾷ Λευκωσίας ἀντὶ ἑνὸς γροσίου τὴν ὀκάν, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ σῖτος μετὰ βίας συγκρατεῖται ὑπὸ τῆς διατιμήσεως εἰς 9 σελ. τὸ κοιλὸν καὶ τείνει ν' ἀνέλθῃ εἰς 15 σελ. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι αἱ πατάται κατέκλυσαν τὴν Κύπρον καὶ ἐξηυτελίσθησαν αἱ τιμαί των, οἱ δὲ πατατοπαραγωγοὶ εὑρίσκονται μόνοι αὐτοὶ εἰς τὴν προπολεμικὴν περίοδον, ὡσεὶ μὴ ὑπερετιμήθησαν δι' αὐτοὺς πάνδα τὰ χρειώδη τοῦ βίου, τὰ ἡμερομίσθια, τὰ λιπάσματα, τὰ μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα διὰ τὴν καλλιέργειαν.

Ὑπὸ τὴν θερμοτάτην ταύτην ὥραν αἱ πατάται σήπονται καὶ καταστρέφονται καὶ διὰ τοῦτο προσφέρονται ἀντὶ τόσον εὐτελοῦς τιμῆς.

Διατί νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ περισσεύματος πατατῶν εἰς Αἰγύπτον, ὅπου αἱ τιμαὶ εἶνε ὑψηλαί, καθοριζομένου τοῦ ἐξακτέου ποσοστοῦ τῆς παραγωγῆς ἑκάστου πατατοκαλλιεργητοῦ καὶ τοῦ ποσοστοῦ διὰ τὴν τοπικὴν κατανάλωσιν ὑπὸ διατίμησιν εὔλογον, ὡς καὶ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ ἀναγκαιοῦντος διὰ τὸν στρατόν;

Εἶνε κάπως περίπλοκος ἐργασία, ἀλλ' ἀξίζει τὸν κόπον, διότι θὰ ἀποδοθῇ οὕτω δικαιοσύνη εἰς μεγάλην τάξιν γεωργικὴν καὶ θὰ παρασχεθῇ εἰς τὸν τόπον οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις.

Ἀνεξήγητος εἶνε ἡ ἐπιμονὴ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ἄδικον ἀπόφασιν αὐτῆς τῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαγωγῆς πατατῶν, ἐνῷ σήπονται αὗται καὶ πωλοῦνται εἰς τόσον ἐξευτελισμένας τιμὰς ἐν τῷ τόπῳ.

Εἶναι ἀκατανόητος ὁ συστηματικὸς οὗτος διωγμὸς τῶν πατατοκαλλιεργῶν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, ὡσεὶ ἐκαλλιέργουν οὗτοι χασίς ἢ ἄλλα δηλητηριώδη καὶ ἀνθυγιεινὰ εἴδη, ἐνῷ πράγματι καλλιεργοῦσι καὶ παράγουσι προϊόν, τὸ ὁποῖον παρέχει τροφὴν εἰς τὸν συμμαχικὸν ἐν Ἀνατολῇ στρατὸν ὑγιεινότατην καὶ θρεπτικωτάτην καὶ ἀντὶ τιμῆς σχετικῶς πολὺ χαμηλῆς, καὶ εἰς τὴν νῆσον ὡσαύτως παρέχουσιν οὗτοι μεγάλην περὶ τὴν τροφὴν ἐκδούλευσιν μετὰ τὸν εὐθηνὸν ἄρτον τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ ἐξευτελισμὸς τῶν πατατῶν εἰς ἓν γρόσιον τὴν ὀκὰν εἶναι λυπηρόν, μὴ ὠφελοῦσα τὰς ἀπόρους τάξεις, αἵτινες ἔχουσι τὸν εὐθηνὸν ἄρτον, ζημιῶν δὲ μεγάλως μίαν μεγάλην τάξιν γεωργῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ ἤρξατο τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς τῷ π. Σαββάτῳ αἵτινες θὰ ἐξακολουθήσωσι καθ' ἑκάστην μέχρι διεκπερατώσεως τῶν σχολ. ὑποθέσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Ἑλλ. Ἐκπαιδευτηρίων διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἐξελέξατο ἐν πρώτοις ταμίαν τὸν κ. Ἀρ. Φοινιέα καὶ Γραμματέα τὸν κ. Ν. Καταλᾶνον καὶ προέβη μετὰ τοῦτο εἰς τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις.

Νὰ ζητηθῇ ἁρμοδίως ἐξ Ἀθηνῶν ὁ διορισμὸς εἰδικοῦ παιδαγωγικοῦ διευθύνοντος τὸ Π. Διδασκαλεῖον καὶ διδάσκοντος τὰ παιδαγωγικὰ καὶ ἄλλα συναφῆ μαθήματα, ἑνὸς καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ καθηγητρίας διὰ τὸ Πλήρες Παρθεναγωγεῖον καὶ τὸ Διδασκαλ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΑ

Λονδίνον, 16)29.—Ὁ Λόϋδ Τζώρτζ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Μίλνερ, Μοντεγκιοῦ, Πάρνς, Χοῦγες, Μπόθα, Σμάτς καὶ ἄλλων, ἔφθασαν εἰς Λονδίνον καὶ ἐγένοντο δεκτοὶ ἐν τῷ σταθμῷ Βικτωρίας ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, τῶν ὑπουργῶν καὶ ἄλλων.

Μετὰ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἐποχούμενοι μετὰ τῆς ἀντιπροσωπείας ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα Βούκιγκαμ ὅπου ὑπεδέχατο αὐτοὺς τὸ πλῆθος μετὰ βροντωδεστάτων ἐπευφημιῶν. Μετὰ 20 λεπτὰ ἡ συνοδεία μετέβη εἰς τὸ Δάουνιγκ Στρήτ (ὑπουργ. ἐξωτερικῶν) ὅπου τὸ πλῆθος ὑπεδέχθη αὐτὴν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπέμεινε νὰ ἀκούσῃ ὁμιλίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἐξώστου εἶπε τοιαῦτα:

«Χθὲς ἐν Βερσαλλίαις συνωμολογήθη δικαία εἰρήνη διὰ τῶν προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν πασῶν τῶν τάξεων καὶ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς μεγάλης ταύτης Αὐτοκρατορίας. (Ἐπευφημίαι).

Εἰρήνη πλήρης ἐλπίδων ἐκερδήθη δι' ὅλον τὸν κόσμον· πάντες ἐβοηθήσαμεν ἵνα γένηται τοῦτο, καὶ ἀκριβῶς ἐκερδήθη διότι ἕκαστος ἐβοήθησεν.

Εἰλικρινῶς πιστεύω ὅτι τὸ ἐνιαῖον πνεῦμα ὁμονοίας καὶ συμπράξεως, ὅπερ ἐκέρδησε τὴν μεγάλην ταύτην εἰρήνην θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις οὗ θεμελίων στερεῶν νέον κόσμον, ὃν ἐκερδήσαμεν διὰ τῶν θυσιῶν ἑκατομμυρίων ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν. Ἡ μυσαρὰ σφαγὴ γεννάιων ἀνδρῶν ἐτερματίσθη διὰ τῆς συνομολογηθείσης δικαίας εἰρήνης.

Ἂς δοξολογήσωμεν τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτῳ. Ἂς εὐφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νίκῃ οὐχὶ ἐν πνεύματι μεγαλαυχίας ἥτις ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τῆς Γερμανίας, ἀλλ' ἐν πνεύματι εὐλαβείας ἥτις ὑπάρχει ἀξία τῶν γενομένων εὐγενῶν θυσιῶν.»

19)2. Πιστεύεται ὅτι ἄμεσα μέτρα θὰ ληφθῶσι περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς παραδόσεως τοῦ πρώην Κάϊζερ ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Βρεττανίᾳ διαμονῆς του θὰ διατεθῇ ὑπὸ αὐστηροτάτην ἐπιτήρησιν.

Τὸ Ρέουτερ πληροφορεῖται ὅτι ἡ πρὸς τὴν Ὁλλανδίαν διανόησις ἐν σχέσει πρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ Κάϊζερ θὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ 22 ἢ 23 Δυνάμεων.

* * *

ΓΑΛΛΙΑ

Ὁ Πρόεδρος Πουαγκαρέ.

Παρίσιοι 13)26. Ὁ Πουαγκαρὲ ἐν ἐπισήμῳ γεύματι, παρατεθέντι πρὸς τιμὴν τοῦ προέδρου Οὐίλσων, τῶν πληρεξουσίων καὶ ἀντιπροσώπων ἐν τῷ Συνεδρίῳ προπίνων ὑπὲρ τοῦ Οὐίλσων ἐνεκωμίασε τὸ ὑψηλὸν πνεῦμα τῆς δικαιοσύνης ὅφ' ὃ συνετάχθησαν οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης· ἀπὸ τοῦδε, εἶπεν, ἄρρηκτοι δεσμοὶ ἑνοῦσι τὰ ἔθνη ἅτινα συνειργάσθησαν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ χάρτου τοῦ δικαίου· ἐξῆρε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ἑνότητος πρὸς ἰσχεῖαν ἀποπερατώσιν τῶν διαπραγματεύσεων μεταξὺ τῆς Αὐστρίας, Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας καὶ πρὸς ἐπιτήρησιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν συνθηκῶν, διότι οἱ ἀντιπρόσωποι δὲν συνήρχοντο ἐπὶ τόσους μῆνας ἀπλῶς ἵνα ἔχωσιν ὑπὸ τὴν κατοχήν των τεμάχιον χάρτου, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐγίνετο ἡ διάτρησις τῶν πολεμικῶν σκαφῶν καὶ ἡ πυρπόλησις τῶν γαλλικῶν σημαιῶν.

Αἱ παράδοξοι ἐκ Πολωνίας εἰδήσεις δυσκόλως δύνανται νὰ εἶναι σημεῖα μεταμελείας καὶ βελτιώσεως. Πραγματικὴ εἰρήνη εἶναι μόνον ἐφικτὴ διὰ τῆς διηνεκοῦς δημιουργικῆς ἐργασίας παρὰ τῶν Συμμάχων σύλληβδην.

Ὁ Πρόεδρος Οὐΐλσων.

Ἀπαντῶν εἰς τὸν Πουαγκαρὲ ὁ Δρ Οὐΐλσων εἶπεν ὅτι τὸ ἓν μέρος τῆς ἐργασίας των ἐτελείωσε. τὸ ἕτερον ὅμως ἐν μέρει μόνον ἤρξατο· δὲν κατήρτισαν, εἶπε, κανονικὸν βιβλίον πρὸς εἰρήνην, ἀλλὰ συνέτριψαν σχέδιον πρὸς σύμπραξιν ἥτις θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐνισχυθῇ ἐν τῷ μέλλοντι· θὰ παραμείνωσι φίλοι καὶ θὰ συμπράττωσιν εἰς τὰ κοινὰ καθήκοντα, ἅτινα θὰ ἀφυπνίσωσι τὰ κοινὰ ἰδεώδη περὶ τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων ἑκάστης φυλῆς καὶ ἐθνότητος. Ἐὰν πραγματοποιήσωσιν εἶπεν, τὰς βλέψεις ταύτας θὰ ἔχωμεν μεγάλα ἀποτελέσματα.

Τὰ ἔθνη, πρότερον, ὑπέγραφον, συνθήκας προσωρινάς, αἱ δὲ συνθῆκαι τῆς σήμερον ἐγένοντο ὑπὸ τύπον διαρκοῦς συνασπισμοῦ. Τὰ ἔθνη δέον νὰ συνδεθῶσι πρὸς ἄλληλα, ἵνα καταστήσωσιν ἀδύνατον εἰς οἱονδήποτε ἔθνος νὰ ἐπενέγκῃ συμφοράν, οἷα ἡ τοῦ τελευταίου πολέμου.

Παρίσιοι 18)1 Ἰουλίου.—Καταδεικνύεται ὅτι ἡ Ἀγγλο-Ἀμερικανικὴ συμφωνία ἡ ὑποσχομένη βοήθειαν εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν τῇ περιπτώσει Γερμανικῆς ἐπιθέσεως δέον νὰ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, μεθ' ὃ θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐθνῶν, ὅπερ προσδοκᾶται ὅτι θὰ δώσῃ ἰσχὺν εἰς τὴν συμφωνίαν.

19)2.—Ἡ «Ζουρνὰλ» λέγει ὅτι δυνάμει τῆς Πολωνο-Γαλλο-Ἀμερικανικῆς συνθήκης, ἡ Βρεττανία εἶνε ὑπόχρεως νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Γαλλίαν μόνον ἐὰν αἱ Ἧν. Πολιτεῖαι παρέσχωσιν ἔνοπλον βοήθειαν, ὡς καὶ τἀνάπαλιν. Ἡ ἐπέμβασις θὰ γένηται ἐὰν τὰ ἄρθρα τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης τὰ προνοοῦντα περὶ ἀφοπλισμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ρήνου εἶνε ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ προστατεύσωσι τὴν Γαλλίαν.

Παρίσιοι 18)1 Ἰουλίου.—Ἡ Γαλλοβρεττανικὴ συμφωνία ἐν σχέσει πρὸς τὸ Καμεροῦν καὶ Τογολάνδην ἡ διατυπωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μίλνερ καὶ Σίμον, θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν Σύνδεσμον τῶν ἐθνῶν πρὸς ἐπικύρωσιν· αὕτη δὲ δίδει εἰς τὴν Γαλλίαν τὰ 4)5 τοῦ Καμεροῦν περιλαμβανομένων καὶ τῆς πρωτευούσης Δουάλα καὶ ὅλων τῶν ὑφισταμένων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ὡς ἐπίσης δίδει καὶ τὸ Μισαγόγε ὡς καὶ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς Ἀταχπὰμ ἐν Τογολάνδῃ. Ἡ Γαλλία ὡς ἀντάλλαγμα παραχωρεῖ τὴν σπουδαίαν ἐπαρχίαν τῶν βορείων φυλῶν μεθ' ὧν φυσικῶς συνδέεται ἡ Βρεττανικὴ Χρυσὴ Ἀκτή· ἡ παραχώρησις αὕτη συνάδει καὶ πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν Ἰθαγενῶν· ὁ χωρισμὸς οὗτος ἔχει ἀπὸ Γαλλικῆς ἀπόψεως τὸ πλεονέκτημα ὅτι δίδει εἰς τὴν Δαχομέην σπουδαίαν ἔξοδον πρὸς τὴν θάλασσαν.

* * *

ΙΤΑΛΙΑ

Ρώμη 12)25. Ἐν τῇ Γερουσίᾳ ὁ Τιττόνη εἶπεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις παραμένει σταθερὰ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς συνθήκης τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ἰταλίας δέον ἀπὸ τοῦδε νὰ εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ εὐνοουμένη· προσέθηκεν ὅτι θὰ ζητήσῃ τὴν συναίνεσιν τῶν Συμμάχων ὅπως ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν Βουλὴν τὸ κείμενον τῆς Συνθήκης τοῦ Λονδίνου. Θὰ ὑπερασπίσωμεν εἶπε, τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν τῆς Ἰταλίας, ὡς ἡ Ἰταλία ἀποδίδει σημασίαν εἰς τὴν ἰδικήν των.

Ἐν τέλει, εἶπεν, ὅτι τὰ ἀνταλλάγματα τὰ προσφερόμενα ὑπὸ τῆς Μ. Βρεττανίας ἐν Ἀφρικῇ εἶνε ἱκανοποιητικά, τὰ προσφερόμενα ὅμως ὑπὸ τῆς Γαλλίας δέον ν' αὐξηθῶσιν.

Πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς ἀντιπροσωπείας παρὰ τῇ Συνδιασκέψει διωρίσθη ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Τιττόνη.

Ρώμη 11)24.—Ἡ κατάστασις συνοψίζεται ὡς ἑξῆς: Οἱ Σύμμαχοι τηροῦσιν ἀμετάβλητον τὴν στάσιν των ἔναντι τῶν Ἰταλικῶν διεκδικήσεων, ἀλλ' ἔχουσι τόσον παραζαλισθῇ ἐκ τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως ὥστε τὰ γαλλικὰ φύλλα κατηγοροῦσι τὸ Ὑπουργεῖον Νίττη ἐπὶ φιλογερμανικαῖς τάσεσιν.

Παρίσιοι 19)2 Ἰουλίου. Πιστεύεται ὅτι ἡ λύσις τοῦ Ἰταλικοῦ προβλήματος συζητεῖται ὑπὸ τύπον ἀποικιακῶν τινων παραχωρήσεων, πιθανῶς ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀντὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀδριατικήν.

* * *

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Βερολίνον 11)24.—Ἡ Κυβέρνησις διὰ προκηρύξεώς της πρὸς τὸν Γερμανὸν λέγει:

Ἡ πρώτη ἀνάγκη εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεων τῆς συνθήκης, ἡ δευτέρα, ἡ ἐργασία, ἡ τρίτη, ἡ πίστις εἰς τὸ καθῆκον. Ἡ μόνη διέξοδος ἐκ τοῦ σκότους τῆς Συνθήκης ταύτης εἶναι ἡ διατήρησις τοῦ Κράτους διὰ τῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἐργασίας.

15)28.—Ἀνακοινοῦται ὅτι ὁ πρώην ἀρχικαγκελλάριος Μπέτμαν Χόλβεγ, ἐπισχών, τῇ ἐκπεφρασμένῃ ἐπιθυμίᾳ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ νὰ προβῇ τῇ 20 Μαΐου εἰς διάβημα τοιοῦτον, ἀπηύθυνε τῇ 25 Ἰουνίου ἀνακοίνωσιν πρὸς τὸν Κλεμανσὸ παρακαλῶν τοὺς Συμμάχους νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς αὐτὸν νὰ παρουσιασθῇ ὑπόδικος ἀντὶ τοῦ πρώην Κάϊζερ, δηλῶν σύναμα ὅτι θέτει ἑαυτὸν εἰς τὴν διάθεσίν των.

Ὁ Μπέτμαν Χόλβεγ λέγει ὅτι διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τοῦ ἀξιώματός του φέρει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Γερμανικοῦ Συντάγματος, ὅλην τὴν εὐθύνην διὰ τὰς πολιτικὰς πράξεις τοῦ Κάϊζερ, ὅθεν καὶ ἀξιοῖ ὅτι ὁ καταλογισμὸς τὸν ὁποῖον οἱ Σύμμαχοι ἀπαιτοῦσι δι' οἱανδήποτε πρᾶξιν γενομένην, κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας ἰσχυρισμούς, κατὰ τῆς διεθνοῦς ἠθικῆς καὶ τῆς ἱερότητος τῶν συνθηκῶν δέον ἀποκλειστικῶς νὰ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ Σύμμαχοι, σεβόμενοι τὴν νομικὴν θέσιν, καθοριζομένην ὑπὸ τοῦ δημοσίου συνταγματικοῦ δικαίου, θὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν κατεπείγουσαν παράκλησίν του.

Παρίσιοι 19)2 Ἰουλίου: Οἱ Γερμανοὶ ἀπέστειλαν διακοίνωσιν ἀναγγέλλοντες παραλαβὴν τῆς ἐκ μέρους τῶν Συμμάχων δηλώσεως ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς θὰ ἀρθῇ μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συνθήκης· οἱ Γερμανοὶ ἐπιβεβαιοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν των περὶ ἀμέσου ἐπικυρώσεως, καὶ ἐλπίζουσιν ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις θὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, καὶ ὅτι τὰ ἄρθρα τῆς συνθήκης θὰ τεθῶσιν ἀμέσως ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τοῦ "Εβερτ ἐν τέλει ἐκφράζουσι τὴν ἐλπίδα ὅτι μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν θὰ συντελεσθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν αἰχμαλώτων των.

* * *

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ἀθῆναι 16)29.—Ἀγγέλλεται ἐκ Κων)πόλεως ὅτι ἡ ἀναρχία μαίνεται ἐν Ἀνατολῇ. Ὁ Μουσταφᾶ-Κεμὰλ πασᾶς, διοικητὴς τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τοῦ Τζιλδρείμ, εἷς τῶν ἱκανωτέρων τούρκων ἀξιωματικῶν, διορισθεὶς τελευταίως ἐπιθεωρητὴς τῶν στρατιῶν Ἀνατολίας, ἐστασίασε κατὰ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπέλυσε προκήρυξίν, δι' ἧς δηλοῖ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν κυβέρνησιν καὶ καλεῖ τὸν λαὸν νὰ ἑνωθῇ μετ' αὐτοῦ. Τὸ Ἐπιτελεῖον τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ πασᾶ ἐδρεύσκεται εἰς Ἀμάσειαν, ἀλλ' ἡ ἐπιρροή του ἐκτείνεται εἰς τὸν νομὸν Προύσσης μέχρι τῆς ζώνης τῆς Ἑλληνικῆς κατοχῆς. Εἰς τὸ κίνημα τοῦ Μουσταφᾶ Κεμὰλ προσεχώρησε καὶ ὁ συνταγματάρχης Μπεκὴρ Σαμῆ βέης, διοικητὴς τοῦ 17ου στρατιωτικοῦ σώματος, οὗτινος ἡ ἕδρα μετεφέρθη εἰς Πάνορμον. Τὸ κίνημα λαμβάνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐρυτέρας διαστάσεις. Πολλοὶ καϊμακάμαι ἠρνήθησαν ἤδη ἀναφανδὸν νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε ν' ἀποστείλῃ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀχμὲτ Ἀμπούκ πασᾶ πρώην ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ Φεηζὶ πασᾶ, ὑφυπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, μὲ τὸν προφανῆ σκοπὸν νὰ καθησυχάσῃ τὸν λαόν. Ὁ Μουσταφᾶ Κεμὰλ διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως νὰ μεταβῇ εἰς Κων)πολιν ἠρνήθη.

Θ)νίκη. Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Κ)πόλεως ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Ἀλῆ Κεμὰλ παρητήθησαν συνεπείᾳ διαφωνίας πρὸς τὸν Μ. Βεζύρην Δαμὰτ Φερὶτ ὅστις φαίνεται ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ἐκ Παρισίων.

Τὸ φιλελεύθερον κόμμα ἐξέδωκε προκήρυξιν δι' ἧς ἀποδοκιμάζει τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὸ εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν ὑποβληθὲν ὑπόμνημα καὶ ζητεῖ τὴν ἄμεσον ἐνέργειαν ἐκλογῶν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Κλεμανσὸ εἰς τὸ Τουρκικὸν ὑπόμνημα ἐπροξένησεν ἀντύπωσιν ὀδυνηρὰν εἰς τοὺς ἐν Κ)πόλει.

Τηλεγραφικαὶ πληροφορίαι ἐν Κ)πόλεως ἀναφέρουν ὅτι κατόπιν νεωτέρων ἀποφάσεων, τὰ δύο Σώματα συνελθόντα ἀπεφάσισαν τὴν ἀναβολὴν ἐπ' ἀόριστον τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Πατριάρχου.

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ ὑπόμνημα

Παρίσιοι 26 Ἰουνίου. Ὁ Μέγας Βεζύρης Δαμὰτ Φερὶτ παρουσίασε τὴν Τουρκικὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα κατὰ τὴν 17ην Ἰουλίου, καὶ ἐπηρνήθη εὐθύνην τοῦ Ὀθωμανικοῦ λαοῦ διὰ τὸν πόλεμον. Δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν βαρυότητα τῶν Τουρκικῶν διεκδικήσεων διὰ τὰς ὁποίας ὁ κόσμος θὰ φρίξῃ ἀναφανδὸν, ἀλλ' ἐδήλωσε ὅτι οἱ Ἑνωτικοί, οἵτινες ἤρνησαν τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὸ 1913, ἦσαν ἀποκλειστικῶς ὑπεύθυνοι τοῦ ὅτι ἔθαψαν Μουσουλμάνους καὶ Χριστιανοὺς ἐξ ἴσου, καταδικάσαντες εἰς θάνατον τρία ἑκατομμύρια Μουσουλμάνων ἐκ τῶν ὁποίων ἑκατονάδες χιλιάδες εἰσέτι περιπλανῶνται ἄστεγοι ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ὁ Δαμὰτ Φερὶτ ἐζήτησεν ὅπως ὁ Ὀθωμανὸς λαὸς δικασθῇ ἐκ τῆς ἱστορίας του καὶ οὐχὶ ἐκ μιᾶς ἀσήμου ἐπιτροπείας περιόδου. Εἶπεν ὅτι ἡ δίκη τῶν Ἑνωτικῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέδειξε τὴν εὐθύνην τῶν ἐθνικῶν καὶ ἀποκατέστησε τὸ Ὀθωμανικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦδε διὰ δραστηρίας οἰκονομικῆς καὶ διανοητικῆς καλλιεργείας θὰ ἀγωνισθῇ νὰ καταστῇ χρήσιμος παράγων ἐν τῷ Συνδέσμῳ τῶν Ἐθνῶν. Παρεκάλεσεν ὅπως ταχθῇ πέρας εἰς τὴν κατοχὴν Ὀθωμαν. ἐδάφους καὶ ὅπως διατηρηθῇ τὸ καθεστὼς τῆς Ὀθωμαν. Αὐτοκρατορίας, ἐγκαθιδρυθῇ δὲ νέα συνοριακὴ γραμμὴ ἐν Θράκῃ, ἐξασφαλίζουσα τὴν ἄμυναν τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ Κων)πόλεως. Εἶπεν ὅτι ἡ τύχη διαμελισμοῦ τῆς Αὐτοκρατορίας θὰ ἀνέτρεπε καθ' ὁλοκληρίαν τὸ ἰσοζύγιον ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Αἱ ἀπαντήσεις

Ἡ εἰς ταῦτα ἀπάντησις τῶν Συμμάχων καταδεικνύει ὅτι ὁ Δαμὰτ Φερὶτ πασᾶς δὲν ἀποπειρᾶται νὰ ἐλαττώσῃ τὴν μυσαρότητα τῶν Τουρκικῶν ἐγκλημάτων ἐν οἷς καὶ σφαγαὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἡ ὑπολογιζομένη ὀδυνηρότητα ἔχει παρόμοιον ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Τὸ Συμβούλιον δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ παροῦσα Κυβέρνησις τῆς Τουρκίας ἀποδοκιμάζει τὴν πολιτείαν τῶν προκατόχων της καὶ λόγῳ ἀνάγκης καὶ λόγῳ ἠθικῆς, ἀλλὰ τὸ ἔθνος δέον νὰ κρίθῃ ἐκ τῶν κυβερνητῶν του· ἡ ἀπαίτησις περὶ τελείας ἰδεολογικῆς ἀναστάσεως ἐν τούτοις στηρίζεται ἐπὶ ἐκκλήσεως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκίας· τὸ Συμβούλιον, ἐνῷ θαυμάζει τὰ ἐξαίρετα προσόντα τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ, δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ ὅτι μεταξὺ τούτων περιλαμβάνεται καὶ ἱκανότης πρὸς διοίκησιν ξένων φυλῶν· ἡ μακρὰ πεῖρα ἔδειξε τοῦτο πολλάκις οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς ὑπάρχει περίπτωσις καθ' ἣν ἡ ἐγκαθίδρυσις Τουρκικῆς διοικήσεως δὲν κατέληξεν εἰς ἐλάττωσιν τῆς εὐημερίας καὶ κατάπαυσιν τῆς ἀναπτύξεως.

Καὶ οὐδαμοῦ ὑπάρχει περίπτωσις καθ' ἣν ἡ ἄρσις τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως δὲν κατέληξεν εἰς αὔξησιν τῆς εὐημερίας καὶ εἰς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἀπαναχωροῦ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῶν Μουσουλμάνων ἐν Συρίᾳ, Ἀραβίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, ὁ Τοῦρκος κατέστρεψεν ὁπουδήποτε κατέκτησε, καὶ τὸ πρόδηλον συμπέρασμα εἶναι ὅτι, ἀφοῦ ἡ Τουρκία ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δικαιολογίας ἢ προκλήσεως, ἐκεμμένως ἐστράφη κατὰ τῶν Δυνάμεων τῆς Ἀντάντ καὶ ἡττήθη, ἐπέβαλεν αὐτὴ εἰς τοὺς νικητὰς τὸ βαρὺ καθῆκον τοῦ καθορισμοῦ τῆς τύχης τῶν διαφόρων πληθυσμῶν τῆς ἑτερογενοῦς αὐτοκρατορίας τῆς. Τὸ καθῆκον τοῦτο οἱ Σύμμαχοι ἐπιθυμοῦσι νὰ διεξαγάγωσι συμφώνως πρὸς τοὺς πόθους καὶ τὰ μόνιμα συμφέροντα τῶν πληθυσμῶν αὐτῶν. Τὸ Συμβούλιον λυπεῖται διὰ τὴν ἔκκλησιν τοῦ Δαμὰτ Φερὶτ κατὰ ὑποτιθεμένων θρησκευτικῶν ἀνταγωνισμῶν. Ἐνῷ ἡ πορεία τοῦ πολέμου, καθ' ὃν ἡ προτεσταντικὴ Γερμανία, ἡ Καθολικὴ Αὐστρία, ἡ Ὀρθόδοξος Βουλγαρία καὶ ἡ Μουσουλμανικὴ Τουρκία συνεδέθησαν ὁμοῦ ἵνα λεηλατήσωσι τοὺς γείτονάς των, καταδεικνύει τὴν κενότητα τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου. Τὸ μόνον ἀστὸν σημεῖον τοῦ ἐσπειμένου φανατισμοῦ ἦτο ἡ σφαγὴ τῶν Χριστιανῶν Ἀρμενίων ἡ γενομένη τῇ διαταγῇ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ δήλωσις τοῦ Δαμὰτ Φερὶτ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων γενομένην σφαγὴν Μουσουλμάνων χρησιμεύει μόνον νὰ δείξῃ πόσον μικρὰ ὑπάρχει ἀπόδειξις θρησκευτικῆς ἐγθρότητος ἐκ μέρους οἱασδήποτε κυβερνήσεως. «Οὐδεμία ἀπολύτως περὶ τούτου ἀπόδειξις ὑπάρχει καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς Δυνάμεις τῆς Ἀντάντ.» Οὐδὲν ἔκτοτε συνέβη ὥστε νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην· πάντοτε Κράτους ἡ συνείδησις ὑπῆρξε σεβαστή, τόποι ἱερᾶς μνήμης ἐπιμελῶς φρουροῦνται, πράτη καὶ λαοὶ οἵτινες ἦσαν Μωαμεθανοὶ πρὸ τοῦ πολέμου εἶναι καὶ τώρα Μωαμεθανοί· οὐδὲν ἔχον σχέσιν μὲ τὴν θρησκείαν ἔχει μεταβληθῆ πλὴν τῆς ἀσφαλείας ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὁποίας ἐξασκοῦνται τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα, καὶ ἡ ἀσφάλεια αὕτη ἴσως Συμμαχικὴ ἔλεγχος ὑφίσταται, βαίως μετεβλήθη ἐπὶ τὰ πρείττω. «Ἐὰν δοθῇ ἀπάντησις ὅτι ἡ ἐλάττωσις τῶν ἐδαφῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ Μουσουλμανικῷ Κράτει θὰ βλάψῃ τὴν Μουσουλμανικὴν ὑπόθεσιν ἐν πάσαις ταῖς ἄλλαις χώραις, εὐσεβάστως διισχυριζόμεθα ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μας τοῦτο εἶνε λάθος. Εἰς τοὺς διανοουμένους Μουσουλμάνους καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον ἡ νεωτέρα ἱστορία τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐνθρονισθείσης ἐν Κων)πόλει δὲν δύναται νὰ ἦ ἐπηχὴ εὐχαριστήσεως καὶ ὑπερηφανείας».

Ἡ ἀπάντησις καταλήγει εἰσηγουμένη ὅτι ὁ Τοῦρκος εἰς εὐτυχεστέρας περιστάσεις μὲ ὀλιγώτερον πολυπλόκους καὶ δυσβόλους συνθήκας, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ ἴσως καὶ λησμονήν τῶν κακῶν του παραδόσεων τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐπ βουλῆς, θὰ προσθέσῃ λάμψιν εἰς τὴν χώραν του καὶ τὴν θρησκείαν του δι' ἄλλων προσόντων παρὰ διὰ τοῦ θάρρους καὶ τῆς πειθαρχίας τὴν ὁποίαν πάντοτε τοσοῦτον θαυμασίως ἐπεδείξατο. Ἐὰν ὁ Δαμὰτ Φερὶτ δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς δραστηρίαν οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ μνείαν, θὰ ἦνε δικαίως ἄξιος νὰ τύχῃ πάσης βοηθείας τὴν ὁποίαν οἱ Σύμμαχοι θὰ δυνηθῶσι νὰ τῷ παράσχωσι.

Εὔσχημος ἀποπομπή

Παρίσιοι. Ὁ Κλεμανσὸ ἐν εὐχαριστηρίῳ ἐκ μέρους τῶν Συμμάχων ἐπιστολῇ πρὸς τὴν Τουρκικὴν ἀντιπροσωπείαν λέγει ὅτι οἱ ληφθεῖσαι ἀνακοινώσεις της, θὰ ἐξακολουθήσωσι τυγχάνουσαι ἐπιμελοῦς προσοχῆς καθ' ὅσον αὗαι θίγουσι καὶ ἄλλα συμφέροντα πλὴν τῶν τῆς Τουρκίας, καὶ ἐγείρουσι διεθνῆ ζητήματα, ἡ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄνευ ἀποφάσεις εἶνε δυσεύρετος ἀδύνατος Τὸ συνέδριον σφόδρα ἐπιθυμεῖ νὰ χωρήσῃ ταχέως εἰς τὴν τελικὴν διευθέτησιν τῆς εἰρήνης, καὶ πλήρως κατανοεῖ τὸ ἀνάρμοστον τῆς παρατάσεως· τῆς παρούσης ἀβεβαιότητος, ἀλλὰ ἀκριβεστάτη μελέτη τῆς καταστάσεως ἔπεισε τὸ συνέδριον ὅτι βραδύτης τις εἶνε ἀναπόδραστος, ὅθεν καὶ αἰσθάνεται ὅτι οὐδὲν θὰ προελθῇ κέρδος ἐκ τῆς παραιτέρω ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Παρισίοις παραμονῆς τῆς Τουρκικῆς ἀντιπροσωπείας. Ὅταν ἐπιστεῖλῃ ὁ γρόος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν, θὰ ἐπικοινωνήσωσι μετὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ὡς πρὸς τὴν καλλιτέραν μέθοδον δι' ἧς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δύναται ἁρμοδίως νὰ συντελεσθῇ.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Μ. Χ. ΜΤΑΣΝΑ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Κεντρικὴ ὁδὸς.

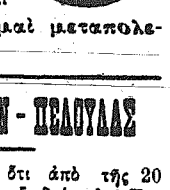

Ἔφθασαν τὰ ἀναμενόμενα ἐξ Ἀμερικῆς ὡρολόγια νίκελ διαφόρων εἰδῶν μετὰ ρολοϊ. Δεικνύουν τὴν ὥραν εἰς τὸ σκότος διὰ φωσφορισμοῦ. Εἶναι στερεά, ἀκριβῆ καὶ εὐθηνά, δηλ. τιμαὶ μεταπολεμικαί.

ΚΑΛΟΝ ΧΩΡΙΟΝ - ΠΕΔΟΥΛΑΣ

Γίνεται γνωστὸν